

# THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to contents should be addressed to  
REV. H. HOEKSEMA  
1139 Franklin St., S. E.  
Grand Rapids, Mich.

## EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,  
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos.  
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De  
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. B. Kok, Rev. C. Hanko,  
Rev. G. Lubbers, Rev. R. Veldman, Rev. H. Veld-  
man, Rev. A. Petter, Rev. J. Vander Breggen.

Communications relative to sub-  
scription should be addressed to  
MR. R. SCHAAFSMA  
1101 Hazen Street, S. E.  
Grand Rapids, Mich.

Entered as Second Class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. VXII, No. 9.

FEBRUARY 1, 1941

SUBSCRIPTION PRICE \$2.50

## Meditatie

### De Priestervorst Des Vredes

*En des Heeren woord geschiedde tot mij, zeggende: Neem van de gevankelijk weggevoerden van Cheldai, van Tobia, en van Jedaja, en kom gij te dien dage, en ga ten huize van Josia, den zoon van Zefanja, dewelke uit Babel gekomen zijn; te weten neem zilver en goud, en maak kronen; en zet ze op het hoofd van Jozua, den zoon van Jozadak, den hooge priester. En spreekt tot hem, zeggende: Alzoo spreekt de Heere der heirscharen, zeggende: Ziet, een man, wiens naam is Spruite, Die zal uit Zijne plaats spruiten, en Hij zal den tempel des Heeren bouwen, en Hij zal het sieraad dragen, en Hij zal zitten en heerschen op Zijnen troon; en Hij zal priester zijn op Zijnen troon; en de raad des vredes zal tusschen die beiden wezen, etc.*

*Zach. 6:9-15.*

De priestervorst!

Want Hij zal heerschen op Zijnen troon!

En Hij, Die heerschen zal, zal op Zijnen troon priester zijn!

Zoo moet het. Anders mag het niet. Gods Huis zal zekerlijk worden gebouwd; Zijn Huis in al Zijn heerlijkheid en omvang, hoog, in de bovenste hemelen en alles, in hemel en op aarde omvattend. En als dat Huis voltooid zal wezen, dan zal de priester des Allerhoogsten aan de spitse aller dingen staan, dan zal de Knecht des Heeren op den troon zitten, eeuwiglijk!

Dat is Gods antwoord op de vraag der menschenkinderen en der volkeren: wie zal de meeste zijn? . . .

Om die vraag concentreert zich het leven der zon-

dige wereld, der zondige maatschappij, der zondige natiën. En men zoekt op die vraag steeds een antwoord te geven, een antwoord in concrete werkelijkheid, een antwoord in den tastbaren vorm van een koning, *de* koning, de Mensch-koning, die in den naam, niet maar van "het volk" of van eene democratische meerderheid, maar van den Mensch regeeren wil. Het koninkrijk *van* den Mensch, *door* den Mensch, *voor* den Mensch zoekt de menschheid, de van God afgeval-  
len en afvallige wereld! Er zit in 's menschen bloed een onweerstaanbare drang naar een koning, naar de koning-over-allen, die zich altijd weer opnieuw openbaart en die zich niet laat terug dringen, ook niet door de leuze, dat men de wereld veilig wil stellen voor de democratie, of de revolutie-kreet: ni Dieu, ni maitre!

Wie zal de meeste zijn?

Wie zal als koning heerschen op den troon der wereld?

Daarop is het antwoord der wereld: de roode rebel tegen God en tegen Zijn Gezalfde! De opstandeling! De knecht des duivels! Dat is zijn antwoord geweest sedert de Groote Revolutie in het paradijs. Daar toch stond oorspronkelijk de eerste mensch, Adam, als knecht des Heeren en des Allerhoogsten bondgenoot. Daar had God Zijnen knecht gesteld aan de spitse der schepping hier beneden, en Hij had hem heerschappij gegeven over alle dingen. Alle dingen moesten hem dienen, opdat hij zijnen God zou dienen. Hij was priesterkoning, knecht des Heeren op den troon der schepping. Daar brak de Groote Revolutie uit, de wereldrevolutie, die voorts de eeuwen door het leven en streven der "wereld" zou beheerschen, onder de aanporring van den vorst der duisternis. De knecht des Heeren en bondgenoot Gods werd slaaf des duivels en vriend des Satans. En sedert dien dag is het streven begonnen naar wereldheerschappij tegenover God. De mensch zoekt zijn eigen antwoord te realizeren op de vraag, wie koning zijn zal in de wereld, het antwoord: de Roode Revolutiemensch, de Rebel tegen God, de Antichrist, Satan's Bondgenoot! . . .

Maar God heeft ook Zijn antwoord op die wereldvraag der eeuwen.

En het antwoord is: Mijn knecht zal op den troon zitten!

En dat antwoord is ook belichaamd in dit woord der Schrift, dat tot Zacharia als het woord des Heeren kwam; en in de symbolische handeling, die hij op last van het woord des Heeren moet uitvoeren: den hooge priester moet hij kronen!

Josia, de zoon van Zefanja, had vrienden op bezoek, drie mannen bij name hier genoemd: Cheldai, Tobia en Jedaja. Ze waren van de gevankelijk weggevoerden, en waren dus van Babel gekomen. Neen, ze waren niet teruggekeerd met degenen, die Sion liefhadden, en die op het woord van Cyrus zich hadden opgemaakt om stad en tempel te herbouwen. Neen, ze waren ook thans niet naar Jeruzalem gekomen met het doel om daar te blijven. Neen, ze waren op bezoek. Ze behoorden tot de gevankelijk weggevoerden, die nog altijd in Babel woonden, thans vrijwillig, omdat ze het uit aardisch oogpunt als mannen van zaken niet aanbevelingswaardig keurden, om van woonplaats te veranderen. Ze hadden het goed in Babel. Ze hadden goede zaken gedaan. En het verbrandde en in puin liggende Jeruzalem was nu juist geen aantrekkelijke plek. Ze hadden overigens nog wel belang bij de zaak des Heeren, bij den herbouw van Jeruzalem en van den tempel Gods. Daarom waren ze thans enkele dagen op bezoek bij zekeren Josia. Goud en zilver hadden ze meegenomen, ongetwijfeld om de goede zaak ook materieel te steunen, en den teruggekeerden een hart onder den riem te steken. . . .

Vallen we deze mensen niet te hard!

Och, ze bedoelden het nog wel goed! Ze verstonden het ook nog wel, dat Jeruzalem eigenlijk de zaak Gods vertegenwoordigde, dat ze daar eigenlijk behoorden, dat Babel hun plaats niet kon zijn. En daarom wilden ze de goede zaak op een afstand, en zonder persoonlijk te willen deelen in smaad en schande en ontbering om Gods wil, met hun goud en zilver ook nog wel steunen! Zulke mensen hebt ge meer, ook thans wel: vrienden van Sion op een afstand, in Babel. . . .

Misschien zagen ze vreemd op, toen de profeet des Heeren hen ten huize van Jozia opzocht, om hun goud en zilver te eischen met het doel om er een kroon van te maken voor Jozua den hooge priester! Een kroon, niet vele kronen moest de profeet maken; het meervoud, dat ook in het oorspronkelijke staat, moet verklaard worden uit de deelen van den éénen kroon: immers moest deze kroon op het hoofd van Jozua alleen gezet worden. Misschien hebben de welmeenende bezoekers eerst een beetje geprotesteerd tegen zulk een verkwisting van hun geld. Ze hadden het wel voor de zaak over. Ze hadden het zelfs meegenomen om den herbouw van den tempel te steunen. Maar om het af te staan tot het maken van een kroon, en dan een kroon voor den hooge

priester, om straks in den tempel te worden gehangen als een gedachtenis,—was dat geen verkwisting hunner gaven? Doch de Heere had gezegd: neem zilver en goud van die mannen! En als Hij spreekt, wie zal het dan keeren? . . . .

Het Woord des Heeren zal bestaan!

Jozua, de hooge priester moet worden gekroond!

Immers zal God ook *Zijn* antwoord geven op de wereldvraag der eeuwen: wie zal Koning zijn? Wie is de meeste? En dat antwoord is: Ik heb Mijn Koning gezalfd over Over Sion, den berg Mijner heiligheid! Mijn Knecht zal eeuwiglijk de meeste zijn, zal Koning zijn over al Mijne werken!

De Christus!

Immers aldus is het Woord des Heeren tot die mannen ten huize van Josia: "Ziet, een man, wiens naam is Spruite, die zal uit zijne plaats spruiten, en hij zal des Heeren tempel bouwen; ja, hij zal den tempel des Heeren bouwen, en hij zal het sieraad dragen, en hij zal zitten, en heerschen op zijnen troon; en hij zal priester zijn op zijnen troon. . . .

De Christus Gods!

Zijn naam is immers Spruite, zooals we eerder reeds hebben gezien. Hij zal uit Zijne plaats spruiten; uit het zaad Abrahams, Juda's stam, Davids huis, Maria's schoot: *Zijne* plaats; maar ook spruiten, opspruiten, de hoogte in: door den dood, door de opstanding, tot in Zijne verheerlijking aan de rechterhand des Vaders.

En Hij bouwt des Heeren tempel.

Gods eeuwig Huis, waarvan de tempel in Jeruzalem slechts eene schaduw was; het huis van Gods Verbond, het eeuwig samenwonen in de hemelschvolmaakte vriendschapsbetrekking van God en Zijn volk, in de nieuwe schepping; het huis Gods, dat gefundeerd wordt door de Spruite in de eeuwige gerechtigheid Gods in Zijn bloed, dat gerealiseerd wordt door Zijn Geest, dat in al zijn heerlijkheid zal geopenbaard worden bij Zijn wederkomst. . . .

In dat Huis zal de Spruite Hooge priester zijn.

En de Hooge priester zal eeuwiglijk Koning zijn. Want de priester is Knecht des Heeren!

En alleen de Knecht des Heeren mag regereen over alle dingen!

Gods antwoord!

Opdat Hij zij alles in allen!

De Priester-Koning Gods!

Vrede op aarde!

Want deze Priester-Koning is Vredevorst!

De revolutie-koningsmensch is oorlogsvorst, en zal nimmer vorst des vredes kunnen worden. Immers wil hij als koning geen priester zijn, geen knecht des Heeren. Hij is anti-God en de anti-Christus. Door zijn koningschap wil hij het priesterschap vernietigen. Er is oorlog tusschen zijn koningschap en Gods priesterschap. Wat deze koning der Revolutie wil staat lijn-

recht tegenover hetgeen de priester des Heeren wil en moet willen, is in conflict met den wille Gods.

Daarom is hij, daarom moet hij zijn, ten einde toe: oorlogsvorst!

Hoe hij ook mag spreken van vrede, den weg des vredes kent hij niet, en zal hij nimmer kunnen vinden.

In het koninkrijk van dezen Revolutie-koning wil ieder de meeste zijn, wil niemand priester zijn, zullen altijd haat en nijd, oorlog en verwoesting blijven.

Maar de Priester-Koning is Vredevorst!

Want de raad des vredes zal tusschen die beiden zijn! Het is wel zeer duidelijk, dat de dogmatiek verkeerd gebruik heeft gemaakt van dit woord, toen ze zich er op beriep voor de leer van den "raad des vredes". Die raad des vredes in dogmatischen zin zou dan moeten zijn een eeuwig besluit Gods, een overeenkomst tusschen Vader en Zoon ter verlossing van de uitverkorenen. Doch hier gaat het niet over een eeuwig besluit, over den eeuwigen raad des Heeren. Noch ook is hier sprake van eene betrekking of overeenkomst tusschen den Vader en den Zoon. De leer van den "raad des vredes" kan dus op dit Schriftwoord zich niet beroepen.

De "beiden" immers zijn de Priester en de Koning in den éénen Christus, of wilt ge, Christus als Priester in het huis des Heeren, en Christus als Koning over Sion den berg van Gods heiligheid. En die twee houden tezamen raad. Nooit doet de één iets zonder met den ander te rade te gaan. De Priester houdt raad met den Koning, de Koning consulteert eeuwiglijk den Priester. En de raad tusschen die beiden in den éénen Christus vereenigd is altijd een raad des vredes. Er is volkomen harmonie van willen, denken en streven. De Koning regeert altijd naar den wil des Priesters, de Priester dient altijd om den Koning. De Koning zit als Priester op den Troon; de Priester dient als Koning in Gods huis. Wat de Koning wil, wil ook de Priester; noch ook wil de Koning ooit iets, wat de Priester niet wil. . . .

De raad des vredes is tusschen die Beiden!

Christus is de volmaakte koningsknecht!

Daarom is de Koning eeuwiglijk in volmaakte harmonie met den wille Gods! Hij is Vredevorst!

Er wordt vrede bevestigd, de raad des vredes is tusschen die "Beiden" in de vleeschwoording des Woords, waar immers beide, Priester en Koning vereenigd worden in den Persoon des Zoons Gods. Er is vrede, volkomen vrede tusschen die "Beiden" in den diepen weg der vernedering tot in de hel toe. De raad des vredes wordt gehouden tusschen die "Beiden" in den stillen hof van Gethsemane, waar beiden bidden: "Niet Mijn wil"! De raad des vredes wordt geen oogenblik verhinderd aan het bange kruis. En de raad des vredes tusschen die "Beiden" vindt zijn bekroning en vervulling in de opstanding en verhooging aan de rechterhand des Allerhoogsten!

Daarom is Hij de Vredevorst!

Daarom maakt Hij ook vrede, vrede met God, vrede op aarde!

Want als de Vredevorst staat Hij aan de spitse van Zijne Kerk, zendt hij den Geest des vredes uit in de harten der Zijnen, past Hij Zijnen vrede, vrede met God, vrede in Gods recht gegrond, aan de harten der Zijnen toe, verwijdt Hij in die harten de tweespalt tusschen het koningschap en het priesterschap, de Revolutie-geest!

Hij maakt hen tot een koninklijk priesterdom!

Hij doet de "raad des vredes" ook in hen heerschen!

Hier in beginsel.

Straks, als Hij alle goddelooze rustverstoorders in de hel zal hebben geworpen, volmaaktelijk.

Dan zal Hij Zichzelf met alles eeuwiglijk aan den Vader onderwerpen.

Om eeuwiglijk in die onderwerping met de Zijnen te regeeren over al de werken van Gods handen!

Eeuwiglijk naar den raad des vredes!

Tusschen die "Beiden"!

Blijft dan niet in Babel!

Daar is immers niet de kroon!

De kroon van Babel is een revolutie-kroon, die nimmer kan bestaan, omdat Gods Woord bestaat!

Cheldai en Tobia en Jedaja, en alle welmeenende bezoekers in het huis van Josia, gaat uit van haar! Ziet, de kroon, die eerst op Jozua's slapen werd gedrukt, zij u een teeken: in den tempel, in Gods Huis wordt zij bewaard, u tot eene gedachtenis! Een teeken, dat de Spruite, Gods Knecht straks eeuwiglijk Koning zal zijn!

Komt dan, niet slechts als bezoekers, niet slechts met uw goud en zilver, maar als bouwers aan den tempel des Heeren, om straks eeuwiglijk met den Koning in dat Huis te wonen!

Want zelfs vreemden zullen komen, van Oost en West en Noord en Zuid, en zullen bouwen in den tempel des Heeren. Ze worden aangetrokken door het teeken van deze eeuwige kroon! Ze worden gedrongen door den "raad des vredes". Daarom hooren ze vlijtiglijk naar de stem des Heeren huns Gods, naar het Woord des Heeren, om dat te doen. En dan komen ze en bouwen in den tempel. Dan alleen. Want immers, zij bouwen niet Gods Huis. Zij kunnen Gods Huis niet bouwen. Dat is het werk van den Hoogepriester-Koning alleen. Maar Hij bouwt ook *door* hen. Zij mogen Zijne medewerkers zijn, zij worden verwaardigd met Hem te arbeiden, met Hem te strijden, met Hem te lijden, met Hem te overwinnen, met Hem verheerlijkt te worden!

Komt dan, en bouwt in den tempel des Heeren!

Vlijtiglijk hoorende de stem des Heeren uws Gods!

Daar bouwt de Christus Gods Huis!

H.H.

## Editorials

### Our Churches And The Unions

The consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids resolved to distribute the following "Testimony" among the members of their congregation:

Beloved in the Lord Jesus Christ!

In view of the present trend of development in the industrial world it is to be feared that also in our community it will become increasingly difficult to secure or retain a position or job unless one join one of the worldly unions. Hence, many of us may probably be tempted to become member of such a union rather than lose his job. The Consistory, therefore, considered it necessary and expedient to address to you the following "Testimony", in which you are reminded of the position of the Protestant Reformed Churches with regard to this matter, a position with which your Consistory is in full accord.

Originally the Prot. Ref. Churches adopted a resolution in which they unitedly declared that no member of a worldly union could be member of a Prot. Ref. Church. Later this resolution was rescinded, not because the churches had changed their position with respect to the principle involved, but because they judged that it was not proper for the broader gatherings to adopt rules concerning disciplinary measures except in connection with concrete cases that were brought to the attention of such gatherings. At the same time, however, it was expressly declared that our churches did not change their position with respect to the principle of the matter of membership of a worldly union. In other words, it is still the position of the Prot. Ref. Churches that membership of such a union is incompatible with membership in the Church of Jesus Christ. And this is also our conviction.

This conviction is motivated by the following reasons:

1. Your Consistory takes the position that by becoming member of any union, corporation, or association, one becomes responsible for the principles on the basis of which such a body is organized as well as for all the acts performed and committed by or in the name of such organization. The fact that in some cases one may become member of the union without being required to go through the formality of initiation and swearing or pledging loyalty to the union, or that, once having joined merely for the sake of a job, one never attends the meetings of the organization but only pays his dues, does not at all relieve him before

God of his responsibility. Fact is that he is a member of a definite organization, that he by joining expressed agreement with its principles, and that he is pledged to abide by all its acts and decisions, and, therefore, he is surely responsible for whatever may be done by or in the name of such union or association.

2. The pledge or oath one is required to make in order to become member of a union is such that it binds him unconditionally to abide by all the acts of the union. This vow or oath is such that no Christian can honestly take it. We here literally quote one of them from "Book of Laws" of the International Typographical Union, pp. 15, 16: "I hereby solemnly and sincerely swear (or affirm) that I will not reveal any business or proceedings of any meeting of this or any subordinate union to which I may hereafter be attached, unless by order of the union, except to those whom I know to be in good standing thereof; that I will, without evasion or equivocation, and to the best of my ability abide by the Constitution, By-Laws and the adopted scale of prices of any union to which I may belong; that I will at all times support the laws, regulations and decisions of the International Typographical Union, and will carefully avoid giving aid or succor to its enemies, and use all honorable means within my power to procure employment for members of the International Typographical Union in preference to others; that my fidelity to the union and my duty to the members thereof shall in no sense be interfered with by any allegiance that I may now or hereafter owe to any other organization, social, political, or religious, secret or otherwise; that I will belong to no society or combination composed wholly or partly of printers, with the intent or purpose to interfere with the trade regulations or influence or control the legislation of the union; that I will not wrong a member, or see him or her wronged, if in my power to prevent. To all of which I pledge my most sacred honor". Notice, that by this oath one pledges himself to carry out the decisions of the union at all times, that he promises to seek the wellbeing of a union-member in preference to a brother in Christ, if the latter is not a member of the union, and that, in case of conflict, he swears that he will remain loyal to the union rather than to Christ and the Church! The Christian Reformed Churches have taken the compromise position that one may become a member of the union provided he protests against any wrong act or decision and refuses to take part in it. But we ask: what room is there for protest under the above oath? And is it not wholly impossible for a Christian to live under such or similar vows?

3. It is a well-known fact that the union stands for the principle of force and coercion as is evident not only from the way it carries out its strikes, lockouts and boycotts, but especially from its constant attempt

everywhere to introduce the closed shop. The ideal of the union is to bring about the condition in which no one shall be able to procure or keep employment unless he wears the union insignia, and that no one shall be allowed to buy or sell except union stamped goods. This is literally what is predicted of the power of Antichrist in Revelation 13. A church-member who, as member of the union, works in a closed shop, refuses the right to work to a fellow-member with whom he sits at the communion-table whose conscience forbids him to join the union. Surely, this is contrary to the love of Christ.

4. History shows that the union is pledged to methods of violence if it cannot gain its objectives in a peaceful way. In proof of this statement we might refer to many incidents, but we will limit ourselves to references to the well-known "sit-down strikes" in Michigan. We quote from a report made by the Automobile Manufacturers Association, which was presented to a United States Senate Committee considering amendment of the Wagner Act, June, 1939:

"Early in November, 1936, the community of Detroit was startled by its first sit-down strike, which occurred in an independent parts manufacturing plant. The active organizer and leader of this strike was one John Anderson, who has been the Communist candidate for Governor of Michigan in the previous election. . . . The object lesson was so effective that a compilation from Detroit newspaper reports, necessarily incomplete, shows that there were 325 sit-down strikes in the City of Detroit alone between Nov. 1, 1936, and Dec. 31, 1937. These sit-downs involved taking complete possession not only of manufacturing plants, but of the principle hotels and several of the leading department stores, as well as restaurants and commercial establishments of every description". p. 6.

"Ushered in by a sit-down strike of 106 bus operators of the Flint Trolley Coach Company on Dec. 8, 1936, a period of labor disturbances began in Flint, Michigan, that put nearly 40,000 men and women out of work and wrote a chapter of violence, bloodshed and lawlessness without parallel in the history of Michigan". p. 8.

"Heralding what was to occur on a large scale within a few weeks, the sit-down strikers took complete possession of the two Fisher Body Plants, barricaded themselves inside, armed themselves with clubs, blackjacks, and other weapons, and began a siege that lasted 44 days, in defiance of court orders and bitter public resentment before these and other plants of General Motors of Flint were turned back to their rightful owners.

"During this 44-day period, a campaign of coercion, intimidation, assault, destruction of property, rioting and bloodshed without precedent in Michigan's history took place within the corporate limits of Flint, result-

ing in injuries to nearly 100 persons, causing an untold amount of property damage, and bringing the National Guard of Michigan into Flint to prevent further bloodshed". pp. 8, 9.

"The first bloodshed of the 44-day campaign of lawlessness and terrorism took place on the night of Jan. 11, 1937, when more than 30 persons, including policemen and sheriff's officers were shot, beaten and gassed in prolonged rioting in front of the Fisher Body No. 2 and Chevrolet plants on Chevrolet Avenue.

"Shortly after their arrival, Victor Reuther began to address the sit-down strikers who were in possession of the Fisher Body No. 2 plant. After a period of inflammatory speeches, Victor Reuther told the men inside the plant and those making up a picket line outside the building to 'take the gates'. Within a few minutes the combined forces had taken complete possession of the company gates and were holding plant protection men virtual prisoners inside the building.

"Outnumbered more than 20 to 1, Flint policemen who had been called to the scene when the crowds began to gather outside the plant, went into action with tear gas in an effort to recapture the gates. Strikers in possession of the plant manned two lines of fire hose and played it on the police with an accompanying barrage of bricks, stones, pieces of concrete, and thousands of pieces of materials from inside the plant". pp. 10, 11.

"With the final evacuation of the plants, Fisher Body officials had their first opportunity to inspect their property on February 12. The sight that met their eyes in the Fisher No. 1 plant was astounding, the world's largest self-contained automobile body factory was a scene of wanton destruction, filth and disruption that required many days of maintenance work before work could be resumed. First attempts to enter the plant were frustrated when it was found that all entrances but one or two had been barricaded or welded shut. Paint and foamite from discharged fire extinguishers had marred walls and floors and ruined furniture. The floor was littered with dirt and tobacco quids. Records and papers from the ransacked desks in the superintendent's office were littered about the floor.

"In the sewing room and upholstery stores, a litter of expensive materials was cut up and strewn about", etc. etc.

We could quote a good deal more, but the above would seem sufficient to show that the union does not hesitate to employ methods of violence if they are considered necessary to gain the ends in view.

For all these reasons the Consistory is convinced that membership of a worldly union is incompatible with the Christian faith.

In view of the present industrial conditions, the gigantic corporations and mass production, the Con-

sistory recognizes the fact that the individual laborer can hardly have a position, and collective bargaining and organization are often necessary. And, therefore, although we cannot in every respect agree with the existing C.L.A., we would advise you to support it and use your influence with that organization.

Beloved, we deemed it our calling to make clear to you our position in this matter, in accordance with which we hope to labor in your midst. We exhort you to consider this "Testimony" prayerfully. The times in which we live are serious and, no doubt, will become more serious in the future, perhaps in the near future. Let us keep our garments undefiled; and let us put on the whole armour of God, that we may be able to stand in the evil day!

The Consistory of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, Michigan.

The above "Testimony" speaks for itself.

H. H.

## How Dr. Bouma Replies To Criticism

In the "Calvin Forum" of Oct. 1939, the editor published a "Testimony", adopted by the Synod of the Christian Reformed Churches, on the question of the proper view and attitude of the Christian with respect to war.

He then announced that criticism of the position set forth in this "Testimony" would be welcome. In fact, he invited it.

We accepted the invitation in good faith, and in "The Standard Bearer" of Nov. 1, 1939, we stated our objections to the main conception in the above mentioned "Testimony".

Now, in the "Calvin Forum" of Jan. 1941, the editor, Dr. C. Bouma, replies to our criticism.

But he does this in such a way, that it becomes necessary for me to present to our readers once more the main trend of my argumentation in the article referred to, and alongside of it the reply by Dr. C. Bouma. The reader may then judge for himself:

1. Whether or not Dr. Bouma by giving a partial presentation of my view of the matter misrepresents that view.

2. Whether or not Dr. Bouma by making a few quotations from my article leaves the impression with his readers that in my article I merely raved and made some strong statements; and whether or not this is true.

3. Whether or not Dr. Bouma replies to my criticism.

4. Whether or not all this is correct from an ethical viewpoint.

Let me, first of all, quote what Dr. Bouma has to say about my criticism:

"That this is a sound position, both on the basis of Scripture and in the light of Reformed thought and practice, is not only our conviction but is being confirmed by the utterances of various Reformed leaders. The only apparent exception to this statement is the article by the Editor of *The Standard Bearer*, written soon after and in criticism of the Testimony. Under the caption "As to the Christian's Participation in War," he expresses his dissent on the score of the justifiable conscientious objector. He holds that, no matter what one's convictions on the unjustifiable nature of a given war may be, the citizen must always obey his government when the call to arms comes. There is no ethical standing room for any conscientious objector at any time. The judgment of the Christian citizen as to the evil or the justice of a given war does not so much as come into the picture, so it is held.

The view embodied in the Synodical Testimony and advanced as both biblical and Reformed in the editorial columns of THE CALVIN FORUM is graced by the editor of *The Standard Bearer* with the following designations. "Synod has utterly failed." "It [i.e., Synod] led the members of the Christian Reformed Churches on the wrong track, the track of subjectivism, individualism, and revolution." "It is the principle of individualism, subjectivism, revolution, which the Synod has adopted." In another connection the synodical position is designated as "individualism, subjectivism, Nominalism, Pelagianism." And the bold judgment is offered: "Certainly, no man with a Reformed conception of government can adopt it." (*The Standard Bearer*. Nov. 1, 1939.)

Now if we had the faintest hope that making reply to the argumentation of this editorial might do the cause of truth some good, we should be glad to take the time and trouble of entering into a careful refutation. For the present, we do not see that such a refutation can do much, if any, good. If voices from our readers should convince us that there are those who can be benefitted by such a discussion, we shall be glad to enter into the argument. Meanwhile, we can do two things. We can advise anyone interested to read and re-read the Testimony above referred to.

And, secondly, we should like to bring to the attention of THE CALVIN FORUM readers the view of living Reformed leaders on this subject. Perhaps this will for the present be the most effective confirmation of the correctness of the stand which the Christian Reformed Church has taken and which has been defended upon our pages since 1935.

Now, let me reprint what I actually wrote:

"Now, without implying that *The Standard Bearer* agrees with all the other conclusions of Synod, it is especially to this last part that it has serious objections. This, let me add, is really the main part of the "Testimony". For, no doubt, its chief purpose was not so much to instruct the people on such subjects as "the authority of the magistrates" and "our duty to obey", but rather to enlighten their Christian conscience with regard to their calling to participate in war. And it is exactly on this main issue that, according to my conviction, the Synod has utterly failed (Compare with this qualified statement, qualified by "on this main issue" and by "according to my conviction", with the unqualified quotation by Dr. Bouma: "Synod has utterly failed.").

It offered no real solution to the question: how can the Christian determine whether or not he may participate in a given war on the summons of his government.

And what is worse, it led the members of the Christian Reformed Churches on the wrong track, the track of subjectivism, individualism, revolution.

"I will, of course, motivate these statements.

"In the next to the last paragraph the Synod repudiated the claims of the "conscientious objector" as follows:

'Not only must the Church reject the claim of the pacifistic conscientious objector, but there is also another kind of conscientious objector whose claims cannot stand the test of Scripture and the Creed. There are those who would refuse to take part in any war when, and as long as, they are not persuaded of the justness of the given war. With the frequent complexity of the causes of modern wars and the difficulty of the average citizen to be adequately informed on this complexity of causes at the time the war breaks out, it is clear that this may be the predicament in which many a Christian will find himself. But in such a situation he is not justified in refusing to perform military service. He who would maintain this position overlooks the fact that in such a situation the prior duty to each citizen to obey the government must have the right of way. This type of conscientious objector does not face the moral alternative: to fight or to do nothing; but: to fight or to disobey his government. His *uncertainty* as to the justice of the given

war can be no justifiable ground for refusing obedience to his government.'

"This is all very good, as far as it goes with respect to the *practical outcome or conclusion* of this mode of reasoning: this particular type of conscientious objector stands condemned. On the matter of this conclusion itself *The Standard Bearer* has no axe to grind with the editor of *The Calvin Forum*, the Calvin Seminary Faculty, and the Synod of the Christian Reformed Churches. But we do not agree with the premises upon which this conclusion is based and with the principle involved in the mode of reasoning by which the conclusion is reached. And this also implies, of course, that we consider the mode of reasoning fallacious and that the conclusion does not follow with logical necessity from the premises.

"What is really the deepest principle of this, and of any "conscientious objector" to participation in a given war? It is this: *every citizen is individually responsible for any act he performs in obedience to the authority of the government, though that authority be exercised strictly in its own proper domain (such as a declaration of war); hence, before he obeys he is under obligation to determine whether a given act of the government is morally justified or not; and upon the result of this individual determination it must depend whether any citizen is duty bound to obey the government or to refuse obedience.*

"*The Calvin Forum*, the Calvin Seminary Faculty and the Synod of the Christian Reformed Churches have adopted this principle.

"In the paragraph from the "Testimony" quoted above, this particular "conscientious objector" is not condemned because of this erroneous principle, nor, in fact on the basis of any fundamental principle at all, but merely because he would refuse to fight on the ground of *uncertainty*.

"And as we shall show presently, the same "Testimony" *adopts* the principle of the "conscientious objector" positively in the next paragraph (quoted below).

"The whole question of a Christian's calling to obey the government in participating in a given war is left to the *individual conscience* of every citizen (individualism, subjectivism, Nominalism, Pelagianism), and is made a purely relative matter (certainty or uncertainty).

This principle is fundamentally wrong. Certainly, no man with a Reformed conception of government can adopt it.

"And seeing that from fallacious premises no sound conclusions can logically follow, there must be something wrong with the mode of reasoning that upon such premises reaches the conclusion that the *uncertain* type of "conscientious objector" stands condemned.

"And there is something wrong. Let me cast the

synodical mode of reasoning in the form of a syllogism:

I. Every citizen *individually* is *morally* responsible before God for his participation in a given war in obedience to the summons of his government.

II. A certain citizen is *uncertain* whether a certain war is just or unjust.

III. This certain citizen must fight.

"It is clear that this conclusion does not follow. The logical conclusion is: This certain citizen must *wait!*"

"The Synod declared "that in such a situation the prior duty of each citizen to obey the government must have the right of way".

"But to what is our duty to obey the government in case of war *prior*? To our own individual moral responsibility before God? This appears to be the implied answer Synod had in mind. But this is impossible. There cannot be and there is no duty prior to my personal responsibility and moral duty before God. In fact, when it is a question of personal, moral accountability one cannot speak of priority and posteriority. But let us not overlook the fact that the "conscientious objector" proceeds from the principle that he is individually, morally responsible for any participation in a given war, and that, therefore, the question whether in respect to a summons to war it is his duty to obey the government, depends on the other question whether the given war is just or unjust. On this basis, which the Synod adopted also, our duty to the government in case of war is not prior but posterior to our moral judgment of that given war. In other words, on that basis the citizen that is *uncertain* as to the justness of a given war would answer the Synod of the Christian Reformed Churches as follows: 'You do not put the matter correctly. The question is not one of priority of my duty to obey the government, but rather: whether in the given case of the given war *it is my duty* before God to obey the government. And of this I must be certain before I will fight'.

"Now, if you adopt the principle from which the "conscientious objector" proceeds, you will have to grant that in this last stand he is right. In any moral question it is certainly wrong to reason thus: I am not certain whether it is right; therefore, I will do it. If war is a matter of individual responsibility I must be *certain* of the justness of a given war before I fight. He that doubts if he eats is damned because he does not eat out of faith. Much more so if one fights if he doubts. In the next paragraph the Synod declared: 'War is killing people and for anyone to engage in such killing of fellowmen when he is convinced in his heart that the cause for which he is fighting is an unjust one, this procedure cannot be justified before the

tribunal of God and His Word'. But if this be true, if "war be killing people" (and I add: *innocent* people as far as the war is concerned, whether they fight on the just or the unjust side of the war, and whether they be soldiers or civilians), and if every individual citizen is personally responsible for this killing of people, then I can apply this same statement of Synod to the citizen that is *uncertain* as to the justness of the war, and rewrite it as follows: "War is killing people, and for anyone to engage in such killing of fellowmen as long as he is uncertain whether the cause for which he is fighting is a just one, this procedure cannot be justified before the tribunal of God and His Word". I cannot kill people unless I am *certain* that it is the will of God. And if I am individually responsible for my killing people in war, I must be *certain that the war is just*; and on that basis no appeal to the authority of and my duty to the government can take the place of that individual certainty.

"But now let me demonstrate that the Synod of the Christian Reformed Churches not only *failed to condemn the principle* of the conscientious objector but also *actually adopted it*. We quote from the "Testimony":

"The only conscientious objector to military service whose claim the Church cannot repudiate is he who, recognizing his duty to obey his government and to defend his country in response to its call to arms, has intelligent and adequate grounds to be convinced that the given war to which he is summoned is an unjust war. When he is absolutely certain in the light of the principles of the Word of God that his country is fighting for a wrong cause, he cannot morally justify his participation in the given war. War is killing people and for anyone to engage in such killing of fellowmen when he is convinced in his heart that the cause for which he is fighting is an unjust one, this procedure cannot be justified before the tribunal of God and His Word. The only course open to such a person is to resort to passive resistance and to refuse to bear arms in that given war'.

"All this is based upon identically the same *principle* as the one that motivated the other type of "conscientious objector". Both judge of the justness of the given war. Both act upon this individual judgment, not from the principle of obedience to the government. Both say to the government: I will obey only if I can see that your cause is not unjust, or at least if I cannot see that it is unjust. Both implicitly deny that the government *only* has the authority and power to wield the sword. And both proceed from the supposition that the individual citizen is responsible for the way the government wields the sword. The only difference is that the one is *uncertain*, and, therefore, according to the Synod, he must fight; the other is *certain*, and, therefore, he must not fight!

"It is the principle of individualism, subjectivism, revolution, which the Synod has adopted.

"The Synod speaks of "intelligent and adequate grounds to be convinced that the given war to which he is summoned is an unjust war". Intelligent and adequate, we ask, according to what standard? The principles of the Word of God, the Synod would say. Yes, but these principles must be applied to a given war! Who, then, is to be the judge to determine whether these grounds are "intelligent and adequate"? Certainly not the Church, for she is not the final judge in the matter. Who then? The government? To be sure, if the "Testimony" of the Christian Reformed Churches is also intended as a basis upon which the government must act and excuse certain "conscientious objectors", it is she that must judge of these grounds and determine whether they are "intelligent and adequate". But this is out of the question, for the government declared the given war, and if she would decide that the grounds of these "conscientious objectors" were *intelligent and adequate* to convince anyone that the war is unjust, she would have to retract its war-declaration. Besides, if the government should decide that the grounds were not intelligent and adequate, such a decision would not change the mind of the conscientious objector himself. He would still be certain that the given war is unjust. In the last analysis, therefore, it must be the "conscientious objector" himself that determines the intelligence and adequacy of his own grounds for considering the given war unjust.

This leaves it to the decision of the individual citizen whether or not *in its own proper domain* the magistrate shall wield the sword.

On this basis it will be quite impossible for the government to wage war. For, many will be the conscientious objectors that have intelligent and adequate reasons in the light of Scripture to refuse to participate in a given war. Some, indeed, have intelligent and adequate objections against any war, and they also appeal to Scripture for their stand. If you grant the right of citizens to determine whether a given war is just, why deny them the right to take the stand that all war is sinful and that, therefore, no Christian can participate in any war? Others, perhaps, will consider a war of self-defense the sole war that is justifiable. Still others may take the stand that it is our solemn duty to fight on the side of democracy and against totalitarianism and communism. Besides, what is really a just war? How often is justice wholly with the one side of conflicting nations and injustice with the other? And suppose that one reaches the certain conclusion that there is, at least, also unjustness on the side of his government, must he obey the summons to fight? It is evident that if we adopt the advice the Synod of the Christian Reformed Churches offered its

members, the government will be completely handicapped and powerless to wage war."

---

Thus far our criticism.

We gladly leave it to the judgment of our readers, whether Dr. Bouma did us justice, when he merely quoted a few statements from our article that might leave the impression that we employed some high sounding phrases without motivating them.

I was strictly impersonal. And I simply expressed my views with respect to the contents of the "Testimony".

Let Dr. Bouma prove that I erred in my judgment.

---

But we also expressed our own views on the matter.

We quote again:

"As long as the government wields the sword, given her by God, within her own domain, i.e. the civil state, whether within its own borders and with respect to its own citizens or over against other governments and states, she alone has authority and the citizens must obey unconditionally; however, as soon as the civil government would attempt to exercise her authority in the domain of the Church, and would turn her God-given sword against Christ and His cause, she would move in a sphere in which she has no authority, is no longer government but mere man, and the principle would have to be applied that we must obey God rather than men.

"This implies that the individual Christian is not morally responsible for the justness or unjustness of the war that is declared by the government, nor is he responsible for any act which he performs in strict obedience to the government as such when he is called to the colors and summoned to military service.

"The hangman is not responsible when, in obedience to the proper magistrates he executes the sentence upon the man that is legally condemned to death. The sentence may be a mistake, or it may be grossly unjust; the executioner may be absolutely convinced in his own mind that the condemned is innocent; but he does not act or refuse to act on the ground of his own individual conviction, but merely in obedience to the proper and responsible authorities.

"And the same relation holds when the citizen is called to arms. . . .

"If, however, the same government to which we are in subjection as long as she uses the sword-power in her own domain, should attempt to wield that sword in a sphere outside of the civil commonwealth, a domain over which she was never set in authority by God, we must refuse to acknowledge that authority."

From this it will be plain that Dr. Bouma by only

partly stating our views on the matter, really misrepresented us.

The editor of the "Calvin Forum" finally refers to the opinions of some contemporary theologians to prove that his conception meets with the approval of Reformed men of note.

He informs us that Dr. H. H. Kuiper, for instance, fully agrees with his stand and the stand of the Christian Reformed Church. This does not surprise us, for more than one reason.

But I will quote the famous father of Dr. H. H. Kuiper, who in his *E Voto* writes as follows: "But a war is an armed action of the government; and every soldier who kills an enemy in war, does so in commission; and if only he strictly obeys orders, his action is perfectly the same as if the king himself with his own hand killed all these enemies. When the hangman kills someone, it is he, the hangman, who does this, not the judge; but the judge bears nevertheless the responsibility for the execution. And thus it is also in war: not the soldier, not the officer, but only the government that wages the war and arms the soldier is responsible for the killing of the enemy".

With this we agree.

Dr. Bouma and the Synod lead their people in the wrong direction.

H. H.

## Beacon-Lights

We complain that two papers are too many for our small group of churches.

Defiantly our young people published a third: "Beacon-Lights"!

We heartily congratulate our young people with their defiant spirit, and with its product in this new "Periodical of the Protestant Reformed Young Peoples Federation".

The outward appearance of the first issue is attractive and neat.

A look at the names of the members of the editorial-staff and the list of contributors kindles the hope that the paper will deliver good stuff and sound doctrine.

A perusal of the contents of this first issue corroborates that expectation.

Let not only our young people, but also our parents subscribe to the paper. Such a paper costs money, you know. And we ought to support and encourage the defiant spirit of our young folks, as long as their defiance is for a good cause.

With the hope that succeeding issues may not have quite so many typographical errors, I hereby heartily recommend this newest enterprise to the good-will of all our people,

H. H.

## Het Gezag Der Kerk

We moeten nog wijzen op eene voorstelling van de verhouding van Kerk en staat, die in de laatste jaren in Nederland wordt verdedigd, en die in nauw verband staat met het feit, dat de Gereformeerden aldaar zich opnieuw zijn begonnen in te denken op het stuk der "gemeene gratie", en dus op de kwestie van "natuur en genade". De voorstelling, waarop we het oog hebben, wordt verdedigd en tamelijk scherp en helder uiteengezet door Ds. S. G. De Graaf, Gereformeerd predikant te Amsterdam, in zijn "Christus en de Wereld".

De schrijver wil bij de behandeling van het onderwerp "Kerk en Staat" goed verstaan hebben, dat hij bepaald het oog heeft op het *instituut* der kerk, en op de *organisatie* van den staat als zoodanig. "Bij de behandeling van het onderwerp 'Kerk en Staat' vatten we echter vooral die twee verbanden zelf in het oog, de kerk als samenlevingsverband en den staat als samenlevingsverband. In de eerste plaats denk ik dus niet aan de kerk als instituut, waarbij men ook de geloovigen in het oog vat, maar ik denk aan het instituut der kerk. En ik denk ook niet in de eerste plaats aan die gemeenschap van menschen, welke in den staat gevonden wordt, maar ik denk aan de organisatie zelve, waardoor die gemeenschap bestaat. Eerst in de tweede plaats vatten we de menschen in hun gemeenschap in het oog, eenerzijds als geloofsgemeenschap en anderzijds als rechtsgemeenschap". p. 131. Het gaat dus over het instituut der kerk en over het instituut van den staat hoofdzakelijk.

Nu zijn beide, kerk en staat, volgens den schrijver, gegrond in de wet Gods. De staat komt op uit de heerschappij van het recht Gods over het leven der menschen in onderling verband. "De staatsvorm moge in den loop der eeuwen telkens verschillen, de staat zelf is niet een willekeurige uitvinding van menschen, hij is niet ontstaan door een maatschappelijk verdrag. De heerschappij van het recht over het leven bracht in deze zondige levensbedeeling het onkomen van den staat mee. De macht van de overheid in den staat is gegrond in de zegenende heerschappij van het recht over het leven. De overheid zelve is aan dat recht onderworpen en heeft het in den kring van den staat te handhaven. Daarom zal het, hoewel we belijden, dat de koningen, prinsen en overheden van God verordend zijn, altijd moeilijk blijven het ontstaan van den staat in de historie aan te wijzen. In Gen. 9:6 mag men niet de inzetting van de overheid als zoodanig zoeken. De heerschappij van de goddelijke rechtsorde over het leven heeft in den loop der tijden, onder de leiding Gods en door God gewild, tot het opkomen van den staat en de macht van de overheid geleid. De goddelijke rechtsorde heeft naar de bedoeling Gods

een zekere uitdrukking gekregen in de rechtsorde van den staat". p. 135.

Dat de overheid, de "staat", niet te verklaren is als een opzettelijke instelling Gods uit Gen. 9:6, zooals vooral op het standpunt der "gemeene gratie" de voorstelling gewoonlijk is, is goed duidelijk, en hebben we altijd geleerd. Dat echter de staat als zoodanig te verklaren zou zijn uit "de heerschappij van de goddelijke rechtsorde" is dunkt mij al even moeilijk te bewijzen. Verschillende factoren hebben tot de formatie van den staat ongetwijfeld meegewerkt. Principieel is de overheid, m. i. gegeven met de schepping van het menschelijk geslacht als een organisme. Zij komt op uit het huisgezin met zijn ouderlijk gezag. Het huisgezin ontwikkelde zich in het geslacht, de stam, de natie. En naarmate zich de kring verbreedde, ontwikkelde zich ook het gezag van den vader in dat van het stamhoofd, den koning, de overheid. Dat daarbij ook het feit, dat de natuurlijke mensch, bij natuurlijk licht, wel ziet, dat de wet Gods goed voor hem is, en dat er daarom bij hem een "betrachten van de deugd en uiterlijke tucht" tot openbaring komt, zoodat hij behoefte gevoelde aan zekere regeling van het recht van mensch tegenover mensch in de samenleving, een rol gespeeld heeft; zoowel als de zondige drang naar macht, en andere factoren, valt niet te betwijfelen. Maar wij handhaven, dat de overheid met de schepping van den mensch als een organisch zich ontwikkelend schepsel gegeven is. Alleen bij deze beschouwing is het te verstaan en te rechtvaardigen, dat de Catechismus het gezag van de overheid in verband zet met het vijfde gebod.

Volgens Ds. De Graaf nu, is ook de kerk als instituut in de wet Gods gegrond. "Zoowel de organisatie van de kerk als die van den staat bestaat dus door de heerschappij van de wet Gods over het leven". p. 135. Door de wet Gods verstaat Ds. De Graaf de zedelijke wet, zooals die in de Tien Geboden tot uitdrukking komt. Hoe we die "heerschappij van de wet Gods over het leven" hebben te verstaan, is niet al te duidelijk. Bedoelt de schrijver dit alleen in den formeelen zin, waarin de heidenen, die de wet niet hebben, van nature doen "de dingen, die der wet zijn", of bedoelt hij het ook in den materieelen zin, dat de mensch die wet zoekt en volbrengt, en dat alzoo het instituut van den staat opkomt? Ik meen, dat we het laatste moeten constateeren. Niet alleen toch ligt dat feitelijk reeds uitgedrukt in de uitdrukking "heerschappij van het recht Gods over het leven", waardoor zeker niet anders bedoeld kan zijn dan eene positieve, zedelijke heerschappij, maar ook wordt dit verder nog bevestigd, door het feit, dat Ds. De Graaf in den staat en in dat heerschappij hebben van de wet Gods over het leven, eene vrucht ziet van het kruis van Christus. "Dat de wet Gods die kracht heeft, is gevolg van het kruis van Christus. Natuurlijk heeft de wet door de zonde haar geldigheid niet verloren. (Daar gaat het

dus niet over, H.H.). Tengevolge van de zonde kan de wet echter niet anders werken dan den dood. (Het is des schrijvers overtuiging, dat de wet ook nog leven werkt, b.v. in den staat, H.H.). Door het kruis van Jezus Christus kan de wet weer gesteld worden tot een zegen voor het leven. (De schrijver vergeet, dat dit alleen waar is, waar leven is, i.e. in de wedergeborenen; en waar dus de wet de wet der vrijheid is geworden. Hoe echter de staat als instituut uit het kruis van Christus zou te verklaren zijn, is niet al te duidelijk, en we ontkennen het ook, H.H.). Zoowel de staat als de kerk zijn dus vrucht van het kruis van Christus".

Maar de schrijver redeneert consequent door op deze lijn. Als kerk en staat beide vrucht zijn van het kruis van Christus, dan zal het moeten volgen, dat beide ook geregeerd worden en tot stand komen door den Geest van Christus. En ook dit handhaaft Ds. De Graaf. Hij schrijft: "Zoowel in den staat als in de kerk bestaat een zekere gemeenschap. . . . Het scheppen van die gemeenschap zoowel in den staat als in de kerk is het werk des Heiligen Geestes. Door den Heiligen Geest oefent de wet zulk een kracht, dat daardoor die gemeenschap van menschen ontstaat. Zonder deze zegenende werking der wet, zonder de kracht des Heiligen Geestes dus, was er alleen verstrooiing. Het is de Heilige Geest, Die door de wet de menschen op de eene en op de andere wijze samenbindt. In verband met mijn eerste stelling moet de Heilige Geest gezien worden als de Geest van Christus. Wanneer de wet slechts door het kruis van Christus haar zegenende werking kan oefenen, is het ook de Christus, Die daartoe den Heiligen Geest gegeven heeft. Zoowel de staat als de kerk behooren dan tot het verlossend werk van Christus. Door Jezus Christus worden menschen in hun gemeenschap verlost en hersteld, zij het dan dat die gemeenschap andere vormen aanneemt, dan ze zou vertoond hebben, indien er geen zonde geweest was. Er worden door Jezus Christus geen menschen als individueele abstracta verlost". p. 136.

We zouden schier aarzelen, om de woorden hier hun volle en eigenlijke beteekenis te geven. De staat als zoodanig vrucht van het kruis van Christus? En de staatsgemeenschap vrucht van de werking des Heiligen Geestes als Geest van Christus? En de staat behoort, zoowel als de kerk, tot het verlossend werk van Christus? Dat, als God in sommige tijden en landen Zijn volk de macht van den staat in handen geeft, met tot op zekere hoogte (namelijk juist voor zoover als het leven der wedergeboorte den staat beheerscht) spreken kan van een Christelijken Staat, en dat dit dan vrucht is van het kruis van Christus en van de werking des Heiligen Geestes als Geest van Christus, kan worden toegegeven. Maar de schrijver heeft het niet over een christelijken staat, maar over den staat als zoodanig, hetzij in Rome, Griekenland, Nederland, of waar ook, hetzij voor of na de komst van Christus; en over een gemeenschap van menschen in dien staat en door dien

staat, afgedacht van wedergeboorte of geen wedergeboorte, van geloof of ongeloof. En die gemeenschap als zoodanig is dan vrucht van de werking des Geestes als Geest van Christus!

Doch gaan we verder. De staat, zoowel als de kerk, zijn dus verlossings-instituten, en als zoodanig bedoelen ze ook de verlossing der menschen in hunne gemeenschap. "Dat nu in den staat geloovige en ongeloovige menschen samenleven (en dit is nog niet eens altijd het geval; men heeft ook staten, waarin enkel heidenen samenleven, H.H.), mag ons niet uit het oog doen verliezen, dat de staat bedoelt de verlossing en het herstel der menschen in hun rechtsgemeenschap voor God. Als door het zwaard der overheid de misdaad en het onrecht wordt gestraft, is dat niet alleen om de ongerechtigheid tegen te houden en te onderdrukken, maar heeft dat voornamelijk ten doel, den menschen gerechtigheid, dat is de gerechtigheid van het koninkrijk Gods te leeren. Zoo is dus zoowel de staat als de kerk een middel in de hand van Christus tot verlossing en herstel der menschheid voor God, eenerzijds in haar rechtsgemeenschap anderzijds in haar geloofsgemeenschap". p. 136.

Dit alles wordt beweerd van den staat als zoodanig, van het instituut der overheid en der zwaardmacht. Uit hetgeen volgt krijgt men echter den indruk, dat de schrijver alleen gedacht heeft aan den "Christelijken Staat", aan den staat, waarin ongeloovigen en geloovigen samenleven, maar door eene geloovige overheid worden geregeerd. "Dat nu ook ongeloovigen in die staatsgemeenschap leven en door de macht der overheid geregeerd worden, zonder dat ze de gerechtigheid Gods leeren, heft het oorspronkelijk doel van den staat niet op". Hier rijzen echter allerlei vragen. Als de staat als zoodanig vrucht is van het kruis van Christus, dan geldt dit natuurlijk niet slechts van een "Christelijken Staat", maar van alle staten. Zonder dat kruis zou er dan geen staat denkbaar zijn. Maar hoe zit dat nu met een door en door heidensche of antichristelijke staat? Hoe dient zulk een staat het doel om den menschen de gerechtigheid van het koninkrijk Gods te leeren? Maar neen, de schrijver stemt zelf toe, dat dit niet mogelijk is: de ongeloovigen worden door de macht van de overheid geregeerd, zonder dat ze de gerechtigheid Gods leeren. Maar is dan een heidensche staat geen staat? En indien wel, is die staat dan geen vrucht van Christus' kruis? Maar dan is immers de staat als zoodanig geen vrucht van het kruis. Bovendien, hoe leeren de geloovigen de gerechtigheid van het koninkrijk Gods? Mede door het zwaard der overheid? Ge zegt aanstonds: neen; door Geest en Woord alleen. Zijn Geest en Woord volkomen voldoende om een mensch de gerechtigheid van het koninkrijk Gods te leeren met toepassing op heel het leven? Ge stemt mij toe, dat het antwoord hierop bevestigend zal moeten zijn. Maar dan leert hij geen gerechtigheid van het koninkrijk Gods door het zwaard

der overheid. Hoe zou het ook kunnen? Doch wie leeren dan gerechtigheid? De geloovigen niet; de ongeloovigen niet. Ergo, niemand!

Ofschoon de ongeloovigen door de macht der overheid echter geen gerechtigheid leeren, toch ligt er voor hen wel een zegen in den staat. "Wel ligt er in den staat een zegen voor het leven der ongeloovigen. Om dien zegen aan te duiden wil ik echter geen gebruik maken van den term 'algemeene genade', omdat die zegen noch algemeen noch genade is. De zegen in den staat den ongeloovigen geschonken is kwalitatief onderscheiden van den zegen, welke daarin den geloovigen is bereid, en is dus niet algemeen. Ook beteekent die zegen voor de ongeloovigen geene genade, geen schuldvergevende gunst, omdat die genade door God alleen aan zijn volk bewezen wordt". p. 137. Hoe er een zegen kan liggen in een instituut, dat den menschen de gerechtigheid van het koninkrijk wil leeren, voor hen, die geen gerechtigheid leeren, die zich dus verharden, is mij niet duidelijk. En waarin die zegen, die de ongeloovigen dan alleen ontvangen door den staat, moet bestaan, is ook niet duidelijk en wordt ook niet verder beschreven.

Christus is dan ook Koning in den Staat, zoowel als van de Kerk. Ds. De Graaf meent, dat ons dit in de Schrift letterlijk wordt gezegd. Hij wijst hier slechts op den titel "de Overste van de koningen der aarde". Daarom moet in den staat zoowel als in de kerk de wet van Christus worden erkend. En die wet is niet alleen uit de Schrift, maar ook uit al de werken Gods te kennen. De overheid moet haar kennis dan ook niet uit de Schrift putten, maar "al het geschapene en de historie der wereld hebben de overheid veel te leeren. Daar de Christus in den Naam des Vaders ook de historie leidt, heeft de overheid met historie en traditie ten volle rekening te houden." pp. 137, 138.

Beide, kerk en staat, zijn er in hun tegenwoordigen vorm om der zonde wil. "De rechtsorde, gelijk die nu in den staat bestaat en door het zwaard gehandhaafd wordt, is naar onze belijdenis om der zonde wil gegeven. De rechtsgemeenschap der menschen als zoodanig bestaat dus afgezien van de zonde. Dat die rechtsgemeenschap naar een bepaalde zijde door de rechtsorde in den staat gehandhaafd wordt, staat in verband met de zonde. Zoo is er dus zelfs in den staat iets tweeslachtigs. De macht der overheid in den tegenwoordigen staat houdt echter in hoofdzaak verband met de tijdelijke macht, welke aan den Christus is verleend". p. 138.

Er is echter ook verschil tusschen kerk en staat. De wet, waarin de kerk is gegrond, wordt hoofdzakelijk gekend uit de Schrift; die, waarin de staat is gegrond wordt voornamelijk gekend uit de werken Gods. Dit houdt niet in, dat er meer dan ééne wet Gods is. Maar die ééne wet "verbijzondert zich echter in verband met verschillende levensuitingen. De wetten voor

ons geloofsleven zijn een andere verbijzondering van de ééne wet Gods dan de weten voor ons rechtsleven. De ééne wet Gods is wel door Jezus Christus in haar zegende werking voor het gansche leven hersteld, dat heeft echter haar verbijzondering voor de verschillende levensuitingen niet opgeheven. Het herstel door Jezus Christus verminkt het leven niet, heft geen onderscheidingen op en doet niet verschillende levensuitingen ineenvloeien, maar redt het gansche leven in zijn veelvuldige verbijzondering. Zoo mag niet van tevoren gezegd worden, dat, wanneer men het bestaan zoowel van den staat als van de kerk ziet als een vrucht van het kruis van Christus, men het onderscheid tusschen beide niet meer in het oog kan houden". p. 139.

Verder is er verschil in den aard der gemeenschap van kerk en staat. De kerk is eene geloofsgemeenschap, staat is eene rechtsgemeenschap. Deze wordt echter door gene gezegd. Maar ook ligt er in de rechtsgemeenschap van den staat als zoodanig nog een zegen voor de ongeloovigen. "Daarom is zelfs in de heidenwereld nog een staat mogelijk en kunnen ook in één staat geloovigen en ongeloovigen in een zekere rechtsgemeenschap leven". p. 141. Waar echter de staat een rechtsgemeenschap is, en het object van hare bemoeienis slechts in eene bepaalde rechtsorde ligt, daar kan het niet de roeping der overheid zijn, om haar zwaard te hanteeren in geloofskwesties. De staat heeft niet ten doel de uitroeiing van alle afgoderij en valschen godsdienst. p. 141.

Deze conclusie van Ds. De Graaf verwondert eenigszins in het licht van het voorafgaande. Ze schijnt uit zijne voorstelling niet logisch te volgen, doch veeleer met haar in strijd te zijn. Als Christus de Koning is ook van den staat, en dat wel zoo, dat de overheid den menschen de gerechtigheid van het koninkrijk Gods moet leeren, dan is het moeilijk in te zien, hoe men de conclusie ontkomen kan, dat de overheid geroepen is alle ongeloof en afgoderij en antichistendom met het zwaard tegen te gaan.

Het onderscheid tusschen kerk en staat moet verder hierin gezocht, dat in beide Christus op een andere wijze regeert: in de kerk door Geest en Woord, in den staat door het zwaard. Ook dit verwondert eenigszins. Immers is ook de gemeenschap in den staat vrucht van de werking des Heiligen Geestes als Geest van Christus. Wij zouden dus verwachten, dat Christus in den staat regeert door Geest en zwaard. Maar dit kan natuurlijk ook niet. Waar Christus werkelijk door Zijn Geest regeert, is het zwaard geheel overbodig. De geloovigen hebben als zoodanig aan het zwaard geen behoefte, om in de rechtsgemeenschap van den staat te leven. p. 142.

Eindelijk is er ook verband tusschen kerk en staat. Door de kerk wordt voortdurend gepredikt, dat Gods souvereiniteit de bron is van alle gezag; en zij predikt

het koningschap van Christus over heel het leven. Verder dient de kerk de overheid, doordat zij licht werpt over de roeping der overheid; en mede doordat zij de heiligheid van het recht Gods aan het volk voorhoudt. Maar aan den anderen kant heeft de staat ook de kerk te erkennen als een grootheid van eigen orde, en in het publieke leven haar bescherming te verleenen. pp. 145, 146.

---

We zeiden reeds, dat deze eigenaardige opvatting van den staat verband houdt met de beschouwing, die Ds. De Graaf heeft over "natuur en genade". Daarom willen we dit artikel besluiten met kortelijks die voorstelling hier weer te geven. Dit valt des te gemakkelijker, omdat hij zelf zijne beschouwing in den vorm van enkele stellingen geeft.

Uit deze stellingen is allereerst duidelijk, dat Ds. De Graaf leert, dat de "natuur", deze tegenwoordige wereld, alleen door de genade in Christus bestaat, door die genade wordt beheerscht, en door die genade is veranderd.

Dit is duidelijk uit de volgende stellingen en hare toelichtingen:

"In verband met het voorgaande staat, dat het verbond des Heeren ligt achter de schepping der wereld. Zoo was eens het bestaan der wereld slechts mogelijk door het verbond van Gods gunst met Adam en nu door het verbond van Gods genade met den Christus". p. 87. Deze stelling wordt door het volgende toegelicht. Adam werd geschapen opdat hij bondeling zou zijn. Gods verbond beheerschte en motiveerde dus de schepping van Adam. Adam stond echter aan het hoofd der schepping. Gods verbond beheerschte dus ook de schepping. Alleen door het verbond was het bestaan der wereld dus mogelijk. Dat verbond met Adam echter viel weg. Gods verbond moet echter nog steeds de achtergrond zijn voor het bestaan der wereld. Daarom is nu het genadeverbond in Christus de grond voor het bestaan der wereld. Door de zondeval dreigde de wereld voor God weg te zinken. Maar op hetzelfde moment ving God de wereld weer door het genadeverbond in Christus op. Vandaar ook de volgende stelling:

"Het verbond der genade gaat dan ook alle menschen aan. Zoo is er in dit verbond een zegen voor de gansche wereld en gaat de roeping in dit verbond tot allen uit". p. 92.

Heel de wereld bestaat, en de gansche menschheid leeft thans, wetend of onwetend, uit het verbond in Christus. Alle gaven vloeien dus deze wereld uit Christus toe en dat wel om de verdienste van Christus' kruis. Zoo kan Ds. De Graaf de "algemeene genade" loochenen, om er een algemeene vrucht en zegen van de

genade voor in de plaats te stellen. "Het verbond der genade is de bestaansvoorwaarde voor de gansche wereld en alle gaven komen haar krachtens dat verbond Gods in Christus met de Zijnen toe. Zoo is er in het verbond der genade een universeele zegen, waarin ook de ongeloovigen deelen. Of die universeele zegen met den naam 'algemeene genade' mag worden betiteld, komt later ter sprake. Hier wil ik er nog slechts op wijzen, dat de Schrift dezen universeelen zegen, die er in het kruis van Christus en in het verbond der genade ligt, leert, wanneer ze zegt, dat Christus het Lam Gods is, dat de zonde der wereld wegneemt, en dat Hij is een verzoening der geheele wereld. Men kan deze laatste uitspraak niet opvatten, alsof ze slechts betee-kent, dat de gansche wereld uiteindelijk door Hem zal worden hersteld n.l. in den dag Zijner toekomst. In het verband van I Johannes 2 wordt gesproken van de verzoening, welke Hij nu den ganschen tijd door in den hemel tot stand brengt door Zijn voorspraak bij den Vader. En in die verzoening ligt blijkbaar een zegen voor de geheele wereld". p. 94.

De volgende stelling is nu wel duidelijk:

"Door den universeelen zegen, welke in Christus als Hoofd van het genadeverbond ligt, is het bestaan van deze wereld als 'kosmos' mogelijk. Daardoor is er ook nog een zekere gerechtigheid bij de ongeloovigen. Van genade voor hen is echter geen sprake, hun hart beweegt zich in de richting van den afval". p. 96. De geheele "natuur" komt dus uit genade op. En vandaar ook de laatste stelling, die we hier willen aanhalen:

"Door de in den Christus herstellende gunst Gods wordt de gansche wereld bewogen in de richting van haar verlossing en verheerlijking. Daarbij zijn alle samenlevingsverbanden in het geding. We komen daarom op geen enkel terrein met het 'licht der natuur' alleen uit, overal is ons het licht der openbaring Gods in Jezus Christus noodig. Dat neemt niet weg, dat de volkomen verlossing en de verheerlijking eerst tot stand komt door de catastrofie in den jongsten dag". p. 103.

Het is moeilijk in te zien, waarom er nog een catastrofe moet komen, als het werkelijk zoo is, dat deze wereld door de genade Gods in Christus wordt "bewogen in de richting van haar verlossing en verheerlijking". Wij zouden zoo zeggen: laat de wereld zich toch in die richting blijven voortbewegen, dan komt ze er wel. Dat er echter een catastrofe moet komen, vindt zijn oorzaak juist daarin, dat deze wereld als wereld ("natuur") zich heelemaal niet in een zekere richting beweegt.

Doch de lezer zal nu kunnen verstaan, hoe Ds. De Graaf tot zijne beschouwing van den staat als een vrucht van het kruis van Christus komt.

H. H.

## Voor Den Slag

(Psalm 20)

Men is het niet over eens over de vraag of David dezen psalm gedicht heeft dan wel of hij gemaakt is voor David. Dit verschil rees vanwege de eigenaardige stijl van het gedicht. Een of meerdere onderdanen van David zijn aan 't bidden gegaan voor den Koning en het gebed der onderdanen maakt bijna den geheelen inhoud uit van dezen psalm. Dan, zegt men, is het vreemd dat David zulk een gebed van een ander onder zijn eigen naam in de wereld zou zenden. Boven den psalm staat: Een psalm Davids. Doch in den psalm wordt David aangesproken.

't Kan zijn, dat David het gebed van zijn volk heeft willen neerschrijven en boekstaven tot troost voor zichzelf en tot onderwijzing van anderen.

Hoe het zij, het is een gedicht, dat tot thema heeft: het gebed voor den Gezalfde des Heeren in dagen van benauwdheid.

Er is echter iets anders dat studie van dezen psalm bemoeilijkt. En dat ontmoeten we meer. Onwillekeurig denken we aan den Messias wanneer we dezen psalm aandachtig lezen.

We vergeten zoo vaak, dat "de Profeten, die geprofeteerd hebben van de genade aan u geschied, onderzoekende op welken of hoedanigen tijd de Geest van Christus, die in hen was, beduidde en te voren getuigde het lijden dat op Christus komen zoude, en de heerlijkheid daarna volgende." I Pet. 1:10, 11).

Dus die Geest van Christus was in David en die Geest van Christus heeft van het lijden Christi geprofeteerd door David en zijn geschiedenis heen.

De Schrift geeft daar vele voorbeelden van. Hoe zouden wij geweten hebben dat Psalm 2 het over den Christus Gods heeft als Hebreë 1 het ons niet had geopenbaard? Te hooi en te gras alle psalmen op Christus laten slaan kan echter ook niet. Het vereischt voorzichtigheid en vergelijkende exegese om uit te maken of de een of de andere psalm Messiaansch is ja dan neen.

Hier echter schijnt het ons toe dat we een voorbeeld hebben van een Messiaanschen psalm. Vooral vers 7 leidt ons tot die gedachte: "Alsnu weet ik dat de Heere Zijnen Gezalfde behoudt." En al geven we toe, dat dit ook van David gezegd mag worden, zoo is David slechts een flauw type van dien grooten Gezalfde. Ten slotte valt David ook onder het Woord des Heeren, dat ons leert hoe: "de zalving, die gijlieden van Hem ontvangen hebt". En die "Hem" is Christus, de Gezalfde bij uitnemendheid. Eigenlijk is er maar één die gezalfd is en dat is Christus. Adam had ook een zalving in 't paradijs, doch hij heeft die zalving verdorven, is niet staande gebleven in het werk dat hij bij God te doen had. Sindsdien heeft God een Ander

aangesteld om 't werk te doen. En Hij heeft dat werk alleen gedaan. Niemand heeft Hem daar ooit bij geholpen, noch in het Oude noch onder het Nieuwe Verbond. Ook David heeft van Zijn zalving ontvangen. De Geest die vaardig werd over hem was de Geest van Christus. Zoo kan men ook verstaan, dat Israel Christus kon verzoeken in de woestijn.

Er is echter wel analogie.

Dat wil zeggen, dat David tot op zekere hoogte, in zekeren zin, het werk van den Gezalfde mocht doen. Historisch waren er toestanden en gestalten die door Goddelijke voorzienigheid besteld waren. En God, die ook David bestelde in dien tijd, gaf Zijn volk van die tijden een schaduw van wat te komen stond in de volheid des tijds. Zoo kunt ge verstaan dat beide David en Christus kermen: "Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" Doch wie gevoelt niet, dat er een verschil is tusschen het kermen van die twee, een verschil dat niet te meten is. Er is een steenworp tusschen hen: dat is, de eeuwigheid. Het eene is het klagen van een knecht Gods in het bewustzijn van verlatenheid die toch oneigenlijk is en de andere kermt dien tekst in de diepten der hellesmart.

Denk aan al die dingen en probeer dan wat te zeggen van de psalmen. En ge zult ervaren, dat alle exegetische moeilijk is.

En toch moet het. Het woord van Jezus is dat ons aandrijft. Hij zegt: O onverstandigen en tragen van hart om te gelooven al hetgeen de profeten gesproken hebben! Moest de Christus (dat is: Gezalfde) niet deze dingen lijden en alzóó Zijne heerlijkheid ingaan? En begonnen hebbende van Mozes en van alle de Profeten (dus ook David in Psalm 20) leidde Hij hun uit in alle (let daar op: *alle* de Schriften) hetgeen van Hem geschreven was."

O ja, het is gemakkelijk om wat te schrijven over David en zijn benauwdheid. Dat kan wel. En dan doen we ook geen geweld aan de historie. Doch de bange vraag knelt: hebben we het Woord van God verstaan? Zagen we de volle diepte van dat Woord? Zagen we het aangezicht van God in David's persoon, plaats, benauwdheid, heerlijkheid, vrede?

We hebben in de "Hebreeuwsche geschriften" maar geen "Geschiedenis van het Israelitisch volk". De Schriften zijn De Heilige Schriftuur Gods! En ze toonen ons het lieflijk aangezicht van God. En dat is de Christus Gods.

Zoo denkende en starende hebben we Psalm 20 bestudeerd. En we meenden ook Christus te zien.

Doch we sidderen. We verheugden ons met beving.

Onverstandigen en tragen van hart om te gelooven!

Ja, en ook nog in anno Domini 1941.

Ik weet wel, dat men het vaak klakkeloos zegt: ik

zal voor U bidden! En dan gaat met zijns weegs en vergeet den armen broeder.

Doch als er werkelijk voor ons gebeden wordt is zulks heerlijk. Ik denk hier aan 't bidden van Jezus voor Petrus. Als hij vloekte, bad Jezus.

Hier bidt Gods Geest in 't volk van God. En ze bidden voor David. Dat moet eerst gezien. Het is letterlijk geschied in de historie. En hoewel we niet weten bij welke gelegenheid Gods volk voor hem gebeden heeft, dat ze het gedaan hebben is duidelijk. "De Heere verhoore U in den dag der benauwdheid, de naam van den God Jakobs zette U in een hoog vertrek."

Dat is een mooie bede.

David was in benauwdheid. En die benauwdheid had zich samengetrokken. Ze was definitief en intensief geworden. Er is sprake van een *dag* der benauwdheid. Ook wist men, dat David bad. En dat gebed moet verhoord. Daarom bad men in Israel. En dat gebed van Israel is ter oore gekomen van David. Hij heeft gemerkt dat men voor hem bad. Toen is hij aan 't dichten, aan 't psalmdichten gegaan. En dat gedichten is weer een gebed. Ziet ge het nu ten volle? David bad in benauwdheid. Israel, dat ziende bad voor hem. En David, dat hoorende bidt de commentaar op zijn gebed tot God.

Er wordt gevraagd voor David, dat hem hulp en ondersteuning geschonken worde uit het heiligdom, uit Sion. En dat is dan ook de eenigste plaats van waar ware hulpe kan komen. Sion, of het heiligdom, is de aanraking van hemel en aarde, van God en mensch. En de openbaring van die aanraking op den berg Sions is onbegrijpelijke, eeuwige liefde. Volgens recht zou de aarde en de mensch voor eeuwig vernietigd moeten worden. Komt er dan al een aanraking van God, dan moet het een aanraking zijn tot wegwerping.

God evenwel raakt de aarde aan met vingeren die ons vertolken een hart van goddelijke liefde. Wilt ge een Schriftuurlijken term, dan verwijzen we U naar Psalm 85:11. De gerechtigheid en de vrede kussen elkaar. De vervulling van die aanraking, van Sion, van het heiligdom is Golgotha. Daar komen recht en liefde tot hun recht.

En het einde van die aanraking, van Sion is dat God den mensch, de aarde in eeuwige armen omvangt en met hen woont voor eeuwig.

Daarom is alle ware hulp alleen te verwachten van uit het heiligdom.

Voorts bidt men voor David, dat de Heere alle zijne offeranden gedenken mag; zijn brandoffer worde gemaakt tot asch.

Het spijsoffer bestond uit meelbloem, zout, olie en wierook.

Het brandoffer dat een succes zal zijn moet geheel en al opgaan, naar omhoog gaan, geheel opbranden en verteerd worden, opstijgende tot in den hemel, daarboven bij God.

De gedachte is, dat men zijn hart aan God kwijt kan. Dat men het bewustzijn mag hebben, dat zijn hart, zijn leven, den Heere welgevallig is. Men bidt voor David, dat hem geschieden mag hetgeen er staat van Noach: "En de Heere rook dien lieflijken reuk!" Vrage: waart ge nooit eens jaloersch op Noach? O, als God maar gedenken mag aan mijn spijsoffers en mijn brandoffer tot asch verbrande, geheel en al opgaande tot den hemel toe. Dan wordt het stil.

Ook bad men voor David's hart en verstand, met Goddelijk licht bestraald. David's hart heeft men in die dagen vertrouwd. Het wil heel wat zeggen, men moet maar aandurven om tot God te zeggen: Heere, geef die of die naar zijn hart: vervul al zijn raad. 's Menschen hart is toch boos?

We leeren hieruit, dat David bekend stond bij Gods volk als een goed man, als een man die den Heere vreesde. Anders durft men niet zoo te bidden. Hij moet in zijn hart en verstand goede dingen gehad hebben, en goede plannen gesmeed.

Ook is wel duidelijk, dat men God kende. Stelt u voor: voor en aleer men zijn antwoord van God bekomt begint men al voor David te danken. Lees maar in de verzen 6-9. Men begint voor den slag al te juichen en te getuigen van behoudenis. En dat kan, al is het ook, dat in het laatste in het 10de vers nog eens ernstiglijk gevraagd wordt: O Heere! behoud! En, nog eens, dat komt omdat men God kende. Men wist dat God een betrouwbaar God is. Men kan op Hem aan. Is men in Zijn weg, dan moet er heil komen. Daarom staken deze bidders de vaandelen op en beroemen zich als degenen die zich ontgorden na den strijd. Ze weten dat God verhooren zal en den vijand verdelgen.

Ja, die vijand.

We weten niet wie die vijand was ten tijde dat dit lied gedicht werd. Het ontbrak David niet aan vijanden, sindsdien hij zich opmaakte om de heilige oorlogen van God te strijden.

Doch van die viianden, die malle vijanden, wordt gezegd, dat zij zich beroemen in paarden en wagenen, doch dat Gods volk zich beroemt in den naam van den Heere, onzen God.

Het is mal om te steunen op het stof. Het stof is niets. Doch wat wondere wijsheid blinkt als men zich beroemt op den Naam van God den Heere.

Die Naam staat voor Gods wezen. En Zijn wezen is enkel mogendheid. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van den dood, volkomen uitkomst geven.

Is het dan wonder dat de uitkomst zoo vreeselijk is voor den vijand? Zij hebben zich gekromd en zijn gevallen. En ook is het vreeselijk als we de uitkomst zien van den strijd voor Gods volk. Zij zijn staande gebleven, nadat ze zijn gerezen. Vreeselijk in den zin, dat het ons God doet vreezen. Bij Hem is een vreeselijke majesteit.

Wie voelt het niet aan, dat we hier meer hebben, dan David, Israel en den Moabiet?

Indien we niets meer deden, dan wat we tot dusver deden, zou men ons kunnen vragen: Waarom moet die Moabiet zich krommen en David oprijzen en staan? Is David beter?

Ook zou men kunnen vragen: Hoe gaat die verlossing er naar toe? Hoe vecht God voor Zijn volk? Hoe komt David met Israel ten slotte in dat hoog vertrek van vers 2?

En dan is het antwoord: Jezus Christus, de Heere!

En dat is de Heere, Jehovah, de Verbonds God.

Dat is de eeuwige liefde.

Die eeuwiglijk verkiest.

En souverain verwerpt.

En dan zoudt ge hier met de vier dieren Amen kunnen zeggen.

Doch vooraleer ge dat Amen uitspreekt moet ge het vers nog eens nagaan en dan zal het U opvallen hoe alles van toepassing is op den Christus.

Ja, de dag van die benauwdheid vooral. Ik heb vele dagen op dien dag gestaard. Ik meende het zachte neervallen van bloeddruppels te hooren in Gethsemane's hof.

Of ook die schreeuw in 't donkere van Golgotha.

Dag van benauwdheid. Nooit zag een gevloekte aarde zulke benauwdheid.

Doch reeds voor den slag heeft Jezus gejuicht van overwinning. Denkt aan het zingen van den lofzang in de paaschzaal.

Hij—neen, laat mij den tekst lezen, doch eerst in 't enkelvoud: Ik ben gerezen en sta! (In 't hoog vertrek).

Doch Pilatus, Herodes, Annas en Cajaphas met al het gebroed dat tegen dien David zich verhoovaardigde: zij hebben zich gekromd en zijn gevallen.

En 't rossig vlammen van hellevuur is een somber, bang getuigenis van de vervulling der profetie.

En dan: we, wij, wij allen, we zijn gerezen en staan.

't Is het verrijzen met den Christus, den beteren David.

En de eeuwigheid in den hemel zullen we doen ruischen met deze woorden: "We zullen juichen over Uw heil: Hallelujah!"

G. V.

---

— NOTICE —

Classis West of the Protestant Reformed Churches meets Wednesday, March 5, 1941, at 9:00 A.M., at Sioux Center, Iowa.

Will all those who desire lodging during their stay for Classis kindly get in contact with the undersigned.

M. GRITTERS, S. C.

## Ingezonden

Geachte Redakteur:—

Toen ik het artikel van Ds. Hoeksema las in de *Standard Bearer*, was ik eerst wel wat misnoedig, en dacht ik, waar moet het heen, als er maar zoo weinig belang is bij ons blad. Niet, dat ik bang ben, dat onze kerk er onder gaat. Dat kan niet, zoolang ze de waarheid blijft verkondigen, die gegrond is op Gods Woord, en dat dit zoo is staat bij mij als een paal boven water. Maar als de *Standard Bearer* zijn licht niet meer kan laten schijnen, dan staat het ook bij mij vast, dat onze kerken geestelijk achteruit moeten gaan. Wat mij het meeste trof is, dat ook zelfs in Fuller Ave. zoo weinig belang wordt getoond. En als die zoo weinig belang toonen, wat kan men dan van hen verwachten, die de historie uit de tweede hand hebben? En wat moet er van ons opkomend geslacht worden, als de ouders zich zoo laksch betoonen? Bij sommigen is het misschien te verklaren, dat ze hun eerste liefde hebben verlaten, maar ik vrees, dat er ook zijn, die niet uit beginsel zijn meegegaan en dus die eerste liefde nooit hebben gekend. Daaruit is het ook te verklaren, dat ze zoo gemakkelijk weer wegllopen, als hun iets niet naar den zin gaat. Laat ons daarin verbetering brengen, eer het Woord Gods ook op ons van toepassing wordt: "Omdat gij koud zijt noch heet, maar lauwwarm, zoo zal Ik u uit mijnen mond spuwen".

Nu iets aangaande den inhoud van ons blad. Als men verandering wil aanbrengen in ons blad, mag men wel voorzichtig zijn. Verbetering is natuurlijk altijd goed, maar het schijnt mij toe, dat de kant, die Mr. Vander Wal op wil, achteruitgang is. Hij denkt, dat ons blad in vele opzichten als strijdblad heeft uitgediend. Ik ben het daar heelemaal niet mee eens. Het lijkt mij toe, dat de strijd tegen het Arminianisme en het Pelagianisme nooit ophoudt, niet alleen tegen de Chr. Geref. Kerk, maar ook in eigen kring mogen we wel voortdurend op onze hoede zijn. Ook in onze harten heeft die vervloekte ketterij soms nog meer plaats dan we zelf beseffen. En al ware het ook alleen daarom, heeft ons blad nog wel een taak te vervullen. Dan vraagt Mr. Vander Wal of ons blad niet meer lezers zou trekken, als het zich ging toeleggen op de behoeften van het jongere geslacht. Ik ben het in dit opzicht volkomen met hem eens, op voorwaarde, dat we het eens kunnen worden, wat die behoeften zijn. Ik versta daardoor, dat onze jeugd meer en meer onderwezen wordt in de leer, die gegrond is op Gods Woord. Daar is vooral groote behoefte aan, omdat de toekomst der kerk van de jeugd afhangt. Daartoe kunnen vooral ook zulke artikelen als van Ds. Hoeksema tegen Ds. Zwier goed dienen. Het heeft mij dan ook altijd gespeten, dat ze alleen in het Hollandsch verschenen. Verder schrijft Mr. Vander Wal, dat er menschen zijn, die de waarheid liefhebben, maar die op dat gebied

heel eenvoudig zijn. Dat is altijd zoo geweest en dat is nog zoo. Er zijn er, die in hun jeugd nooit in de Gereformeerde leer zijn onderwezen, die daartoe de gelegenheid niet hadden. Maar er zijn er ook, die wel de gelegenheid hadden, maar niet de genegenheid. En als men dan ouder wordt, kan men de dingen niet zoo goed meer verstaan. Maar ik zou willen vragen: moeten de lezers zich daar nu naar schikken? Degenen, die meer ontwikkeld zijn, willen wel wat anders lezen, dan wat kinderen wel kunnen verstaan. En als het nu zoo was, dat het allemaal stof was voor meer ontwikkelden, dan was er nog reden tot klagen, maar er staat ook genoeg in, dat een eenvoudig Christen wel kan begrijpen. Dan denkt Mr. Vander Wal, dat de artikelen tegen Ds. Zwier wel achterwege konden blijven, tenminste voor een deel. Ging het nu alleen om Ds. Zwier, dan zou ik zeggen: houd maar op, het is toch boter aan de galg gesmeerd; maar ik denk, dat die artikelen juist leerzaam zijn ook voor eenvoudigen. Als men Protestantisch Gereformeerd is, moet men dat toch noodig kunnen verstaan.

Het zou mij goed toe lijken, als er twee bladen verschenen, de eene week een in het Hollandsch en de andere week een in het Engelsch. Dat zou een groote verbetering zijn voor onze jonge menschen, die geen Hollandsch kunnen lezen. De stukken over de leer verschijnen nu meest in het Hollandsch. Ik geloof niet, dat er financieel bezwaar tegen behoeft te zijn. Beide bladen zouden niet veel meer kosten dan een cent per dag. Het is bedroevend, dat de S. B. er financieel zoo slecht voor staat.

Ik heb wel eens gedacht, dat de stukken van Ds. Ophoff wel een beetje korter zouden kunnen zijn, hoewel ze mooi zijn en goed te verstaan voor hen, die Engelsch kunnen lezen. Maar nu ik de laatste S. B. heb gelezen, is mij een licht op gegaan. Als die stukken niet zoo lang geweest waren, hadden we misschien schoone bladzijden gekregen.

Overigens denk ik wel, dat het goed zou zijn om in ieder gemeente een agent te hebben. Dat het geld er niet altijd komt ligt niet altijd daaraan, dat men niet betalen wil, maar het wordt ook dikwijls vergeten.

Met achting,

Mrs. J. Veldman  
Chicago, Ill.

---

## BLADVULLING

God volbrengt al zijn beloften meer dan overvloedig. Hij is nog nooit iemand iets schuldig gebleven. Zijn trouw en waarheid gaan altijd samen. Hij laat niemand verloren gaan van allen, die op Hem hopen. Hij houdt het verbond en de barmhartigheid aan zijn knechten, die van ganscher harte voor Hem wandelen. Zijn mond en zijn hand zijn één. Aan den geloovige zal nooit één woord van al het goede, dat de Heere gesproken heeft, onvervuld blijven.

## Manhattan, Montana

To the undersigned was delivered the task of presenting to the readers of The Standard Bearer a short resumé of the things that have transpired with a view to our congregation in Manhattan, Montana.

We begin by briefly relating the history which led up to the organization of our congregation and the coming of our first minister.

Reverend Kok came into our midst in August, 1938. And as most of us were not acquainted with the decisions of the Synod of the Christian Reformed Church of 1924, his coming was a surprise to many of us. Upon his arrival the Reverend parked his trailer in the Rippling Water Camp but after a few days moved to an apartment in Manhattan, where he lived for about one year. In order that all things might be done honestly, Rev. Kok first went to visit Rev. Bratt, minister of the Christian Reformed Church, and informed him of the reason for his coming, requesting also Rev. Bratt to consider the error of his church, but to no avail. Hence, he set about to visit the various families of that church which would invite him, in order that he might set forth the truth of God's Word over against the error of the Synod of 1924.

Not long after this he rented a meeting place, the Baker Creek Public School house, about three or four miles from Church-Hill. The meetings there were well attended as many were eager to hear what Rev. Kok had to say. However, the meeting place was not ideal, due both to location and inconvenience, and the Reverend was therefore glad to find a place on church-Hill. This place was formerly an old store building and Rev. Kok obtained the use of it only by taking an option on it. The place was generally improved, benches were obtained from the old court-house in Bozeman and thus the place was made fit to meet in. Meetings were held here twice a week. Incidentally we might say that the old store building served as meeting place for the congregation until our own basement church was built.

In the meantime Rev. Kok sent out weekly bulletins announcing the services to be held on Sunday. Aside from those, who from the very beginning attended regularly, many others came to hear and it may be said that none could find fault with the doctrine of God's sovereign grace as it was clearly expounded and proclaimed. Every week also literature was sent out announcing the text for the coming Sunday. Also the Standard Bearer was sent to many. In the winter of 1939 meetings were held on Monday evenings at which time the Reverend explained the error of the "Three Points" and answered the various questions of those present.

In the meantime several ministers of the Protestant Reformed Churches preached for us and we became

better acquainted with the doctrine as well as with the ministers. After having heard the truth for about a year and a half, some families were willing to organize, something which seemed almost an impossibility for such a small group. Nevertheless a meeting was held with a view to organizing and somewhat later a meeting was called where each member present took a definite stand. Eleven families were willing to organize and become a Protestant Reformed Church.

On September 25 Rev. Kok and Rev. Vos, of Redlands, who came for that purpose, organized us as a congregation. Rev. Vos preached a sermon based on the Word of God as found in Mark 4:10-12. After the sermon the organization took place. At this time two couples made confession of faith and the office-bearers were elected and installed. The benediction was pronounced by Rev. Kok. The following Monday evening a congregational meeting was held at which time a committee was appointed to investigate the advisability of either purchasing the old building or building a new one. This committee brought the results of its investigation before the congregation and after careful consideration it was decided to obtain land and build a basement church. The next morning the site of the building was fixed and in the afternoon the breaking of the ground for the basement began. All the labor on the church building was donated and all those who cooperated enjoyed the work very much. Also the Martha's helped! Mrs. Kok and other ladies on Church-Hill favored us with lunch on the job. And so a few days after Thanksgiving, the church was ready for dedication.

Since that time a neat parsonage has been added to our property and our first minister now occupies it with his family. The congregation was indeed glad when it received the news that Rev. De Wolf had decided to heed our call and to take up the labors of pastor in our midst. Before this time the congregation had sent out three calls but each in turn, of those that were called, informed us that he did not have the liberty to accept. It was therefore upon the fourth call extended that we received the welcome news.

Rev. De Wolf came to us on the eighth of november. And on the tenth of that month he was installed in the afternoon service. Rev. Verhil of Edgerton, Minnesota, our counsellor, was in charge of the service and brought the Word of God very appropriately both to us and our minister. The text of his sermon for the occasion was taken from the prophecy of Jeremiah, the 5th verse of the 12th chapter, "If thou hast run with the footmen, and they have wearied thee, then how canst thou contend with horses? and if in the land of peace, wherein thou trustedst, they wearied thee, then how wilt thou do in the swelling of Jordan?" It was a very impressive service and one that will not soon be forgotten.

On the evening of the 12th, the whole congregation

came together in the church to welcome the minister and his family. A short program (under the direction of Rev. Verhil, who stayed in our midst an extra day for that purpose) was rendered, consisting mostly of volunteer numbers. Refreshments were served and it was with rejoicing that we again returned to our homes.

On the following Sunday Rev. De Wolf preached his inaugural sermons. He spoke to us on I Peter 2:1 in the morning and on I Cor. 1:18 in the afternoon. He emphasized the fact that we are always admonished to desire the sincere milk of the Word and that it is the calling of the servant of the Lord to always set that true milk before the congregation. It is his calling to preach the cross of Christ, while the result of that preaching is always God's work, Who will surely accomplish the end which He has in view. His Word shall never return unto Him void.

We take this occasion to thank all those of our ministers who have willingly proclaimed God's Word to us during the time that we were without a minister. Especialy do we thank our counselor, Rev. Verhil, for all the assistance cheerfully given us. And we can assure you that our Missionary, Rev. Kok, will be long remembered and his faithful labors in our midst appreciated. May God grant him His blessing and give him courage to continue in the work unto which the Lord has called him, that also in other places God's Word may again be heard in the revelation of its full truth.

And thus we may rejoice in the works of our God. He has richly blessed us and is blessing us even now. Our congregation now numbers 17 families and includes more than a hundred souls.

It is our prayer that He will continue to bless us and our minister to the end that we may be edified and His Name may receive all the praise and thanksgiving.

The Consistory of the  
Manhattan Protestant Reformed Church.  
Nick Kimm, Clerk.

### INGEZONDEN STUKKEN

We ontvingen nog enkele ingezonden stukken, die we echter uit gebrek aan plaatsruimte voor ditmaal moeten laten wachten op een volgend nummer.

Laat dit niemand ontmoedigen, want we hooren zeer gaarne van onze lezers, en we hopen hun stukken zoo spoedig mogelijk te plaatsen.

Maar we zijn ook gebonden aan plaats en tijd, en als de stukken ons dan in handen komen, als de rest van het materiaal reeds gereed is, wordt het soms moeilijk, om ze in ons blad te passen.

Men houde mij dit dus ten goede.

H. H.

## The Numberings

The Book of numbers sets out thus. "And the Lord spake unto Moses in the wilderness of Sinai, in the tabernacle of the congregation, on the first day of the second month, in the second year after they were come out of the land of Egypt, saying, Take ye the sum of all the congregation of the wilderness of Israel. . . ."

According to this Scripture, there intervened between the departure of the people of Israel from Egypt and the numbering of which this text makes mention one year and one month. The journey out of Egypt to Sinai had occupied six weeks. As the first ecclesiastical year had commenced two weeks previous to the departure from Egypt, the people of Israel on the day that the above-cited command was given, had been encamped before Sinai eleven months. During this time God's covenant with His people had been ratified, the divine laws received, the pattern for the tabernacle revealed, the instructions for the service connected with it given, and the tabernacle reared and dedicated. So the time was at hand for the people of Israel to press on to the promised land of their abode; but they could be allowed to go forward only as a well-organized host, and with knowledge of their military strength. For awaiting them was the task of freeing, through warfare, the land of Canaan from the godless race of men by whom this land was being corrupted.

So the command came to Moses that he "take the sum of the congregation of the children of Israel, after their families, by the house of their fathers, with the number of their names, every male by their polls, from twenty years old and upward, all that are able to go forth to war in Israel". (Num. 1:2, 3). The whole people were to be the warring host of God. But as the actual waging of war could be done only by the strong, the army of God was to be recruited from the number of males that had reached the age of twenty. At what age military service was to cease, is not stated. Perhaps the Israelite was expected to render himself available as long as he continued in the full possession of manly vigor. Then, too, going to war in Israel was a venture of faith. The warfare to be warred was that of Jehovah. Where this faith was lacking, there was fear in the heart of the recruit. There are grounds for saying that such a one was not under the compulsion of the law.

The task of taking the census consisted in recording the names of each individual to be numbered, besides the name of the family or clan to which he belonged and the names of all the forefathers that formed the genealogical line that connected him with the founder of the clan, and finally in counting all the recorded names of the living with the exception of the infirm. This must be the requirement of the language, "Take ye the sum of all the congregation. . . . by their

*generations, after their families, by the house of their fathers, with the number of their names. . . .*" By *family* is to be understood the clan, the independent, self-governing families, founded by the sons of the patriarchs. This is plain from the language which Moses employed in recording the outcome of the second numbering of the people some forty years later, "Reuben, the eldest son of Israel: the children of Reuben; Hanoch, of whom cometh the *family* of the Hanochites: of Pallu, the family of the Pallunites: . . . ." *The houses of the fathers* were the families founded by the male-offspring—sons, grandsons, and great-grandsons—of the founders of the clans; and by *generation* is to be understood the ancestral line of descendants of each of the persons numbered.

The method of numbering employed resulted in the figures obtained being most reliable. With this method in operation the the likelihood of an individual's purposely or unintentionally being counted twice or of his being overlooked in the numbering or of his being counted with a tribe to which he did not belong was small. Moses was assisted in the performance of his task by the head of each of the tribes. There being twelve tribes, there were likewise twelve such heads. Men renowned of the congregation they were; princes (rulers) of the tribes of their fathers (the twelve patriarchs), heads of thousands in Israel (Num. 1:16). In all probability, these heads were in turn assisted by the rulers of hundreds, and the rulers of fifties and the rulers of ten, provided by Moses from all the people on the advice of Jethro his father-in-law at the beginning of the encampment before Sinai.

We find in the first chapter of the book of numbers a tabulation of the outcome of the numbering in the following order:

|                |         |                   |        |
|----------------|---------|-------------------|--------|
| Reuben .....   | 46,500  | (Joseph) Ephraim  | 40,500 |
| Simeon .....   | 59,300  | (Joseph) Manasseh | 32,200 |
| Gad .....      | 45,650  | Benjamin .....    | 35,400 |
| Judah .....    | 74,600  | Dan .....         | 62,700 |
| Issachar ..... | 54,400  | Asher .....       | 41,500 |
| Zebulon .....  | 57,400  | Naphtali .....    | 53,400 |
| Total .....    | 603,550 |                   |        |

This is the number only of the sum and total of all those from twenty years old and upward *who were able to go forth to war*. This is expressly stated, "So were all those that were numbered of the children of Israel . . . all that were able to go forth to war in Israel; even all they that were numbered were six hundred thousand and three thousand and five hundred and fifty" (1:45).

The outcome of this census tells us that the family of Jacob, during its two hundreds and fifty years of residence in the land of Egypt, had undergone a steady and rapid growth, despite its being oppressed. "(But) the more they afflicted them, the more they multiplied

and grew" (Ex. 1:11). Having gone down to Egypt numbering seventy souls, this family, at the time of the taking of the first census, was able to muster an army of approximately 600,000. This figure is not unbelievably large. It does not, as some have thought, designate an increase that God could not affect without departing from His usual way of working. By the usual way of working is meant God's bringing into being a new offspring by the agency of the parents through a period of nine months. Jacob went down to Egypt with 48 grandsons, not counting the sons of Levi. (Gen. 46). This number is thus made up:

|                |                        |
|----------------|------------------------|
| Reuben .....   | 4 sons                 |
| Simeon .....   | 6 sons                 |
| Judah .....    | 3 sons                 |
| Issachar ..... | 4 sons                 |
| Zebulon .....  | 3 sons                 |
| Gad .....      | 7 sons                 |
| Asher .....    | 4 sons                 |
| Benjamin ..... | 10 sons                |
| Dan .....      | 1 son                  |
| Naphtali ..... | 4 sons                 |
| Joseph .....   | 2 sons (born in Egypt) |
| Total .....    | 47                     |

The period of the sojourn of the chosen family in Egypt must be reckoned at 215 years. At the end of this period this family could have numbered at least one million and a half living males, not counting the offspring of Levi, if all the 47 grandsons of Jacob and all their male descendants had married at the age of twenty and each had begotten 6 sons by the time he reached the age of 40. As the actual number of sons able to bear arms was approximately 600,000, the figure which the above calculation yields, as it includes the aged, the infirm, and all the men-children below the age of 20, may not be far out of the way. Be this as it may, what this calculation shows is that the number recorded by the sacred writer—600,000 sons of Israel from 20 years old and upward—is not indicative of an increase ordinarily impossible or even unlikely.

The notice that there were 600,000 from twenty years old and above, able to bear arms, gives us no definite information as to the total of souls. However, at the time of the taking of this second census, not counting the descendants of Levi, the family of Jacob numbered approximately 3,300,000 souls—men, women, and children, if the Israeites ceased to be available for military service at the age of fifty, if 400,000 of the 600,000 were married and each had an average of five children, and if there were 800,000 men and women in the camp from fifty years old and above. The assumption that each of the 600,000 had an average of five children is not extravagant. The average number of men-children with which each of the twelve sons of Jacob went down to Egypt is four. The names

of their daughters are not given; but it may be assumed that each son averaged three and thus that each had an average of seven children when the journey to Egypt was undertaken. What is more, there is reason for believing that during the period of sojourn in Egypt the Israelitish families on a whole were even larger than those of Jacob's immediate sons. The statement occurs in Ex. 2 that "the children of Israel were fruitful, and increased abundantly, and multiplied, and waxed mighty; and the land was filled with them." And again, "But the more they afflicted them, the more they multiplied and grew". So, to assume that each of the 600,000 averaged six children manifestly is not assuming too much.

Some twenty years later, the Israelitish males from twenty years and above were again numbered; and their number was found to be 601,730 able to go forth to war, and thus 1820 less than the number which the first census yielded. So, during the period of the wanderings in the wilderness, the nation as a whole made no gains in the total of souls. There was even a slight decrease. That the total of souls remained nearly constant during this period finds its explanation in the circumstance that while some of the tribes remarkably increased, others just as remarkably decreased. The truth of this statement is borne out by a comparison of the two census arranged according to the tribes.

| First Census (Num. 1) | Second Census (Num. 26) |
|-----------------------|-------------------------|
| Reuben .....46,500    | .....43,730             |
| Simeon .....59,300    | .....22,200             |
| Gad .....45,650       | .....40,500             |
| Ephraim .....40,500   | .....32,500             |
| Naphtali .....50,400  | .....45,400             |
| Total .....245,350    | Total .....184,330      |
|                       | Decrease 61,020         |
| Judah .....74,600     | .....76,500             |
| Issachar .....54,400  | .....64,300             |
| Zebulon .....57,400   | .....60,500             |
| Manasseh .....32,200  | .....52,700             |
| Benjamin .....35,400  | .....45,600             |
| Dan .....62,700       | .....64,400             |
| Asher .....41,500     | .....53,400             |
| Total .....358,200    | Total .....417,400      |
|                       | Increase 59,500         |

A comparison of these figures show that five of the eleven tribes decreased and especially so the tribe of Simeon—approximately sixty-three percent. This is to be accounted for by the falling off of the birthrate but also in all likelihood by the judgments of God, that overtook the nation during this period, taking an exceptional heavy toll of life in at least some of these tribes. One such judgment perhaps is to be identified

with the one by which the people was overtaken immediately after its having committed whoredom with the daughters of Moab while it abode in Shittim, where there died twenty and four thousand in the plague (Num. 24:6-14). That Zimri—the man who came and brought unto his brethren a Midianitish woman—was a Simeonite, may indicate that on this occasion the tribe of Simeon was the chief offender and was therefore the hardest smitten. Another such judgment was the one recorded in chapter 16 (of Numbers) and which was sent in connection with the conspiracy of Korah and his company—Dathan, Abiram and On. All with the exception of Korah were great-grandsons of Reuben. Korah was a Levite. Besides these four, there were 250 others involved. Princes of the assembly they were, men of renown, famous in the congregation (Num. 16:2). It is not stated of which tribes they were. But it is likely that they belonged to the tribes—Reuben, Simeon, Ephraim—that appear to have diminished so remarkably. The number that perished in connection with this rebellion was again great. Besides those that were swallowed up by the earth, there died 14,700 in the plague (Num. 16:49). That the increase and diminution of the single tribes in the numerical table is also in part to be accounted for by males changing their tribal relation and name, cannot be. The method that was employed in taking the census—"By their generation. . . according to the number of their names". . .—would of necessity expose such changes.

As to the Levites, the sum of them was not taken among the children of Israel (Num. 1:49). The members of this tribe likewise were numbered according to the three great families founded respectively by the three sons of Levi—Gershon, Kohath, and Merari, according to the sub-branches of these families (the house of their fathers) and according to the names of the individual males counted, from one month old and above. The numbers were:

|                              |       |
|------------------------------|-------|
| Of the Kohathites .....      | 8600  |
| Of the sons of Gershon ..... | 7500  |
| Of the sons of Merari .....  | 6200  |
| Total .....                  | 22300 |

This, then, was the total of males in Levi's tribe. Yet at Num. 3:39 we read, "All that were numbered of the Levites, which Moses and Aaron numbered at the commandment of the Lord, throughout their families, all the males from a month old and upward, were twenty-two thousand." Thus the numbers of the tribe branches, 8600, 7500, 6200, added together gives the sum of 22,300, while the number given at Num. 23:9 is only 22,000, a difference of 300. This apparent discrepancy has an explanation. But rather than assume a blunder in the text, as some interpreters do, it is better to take the position that sufficient data is want-

ing to say with certainty what this explanation is. Some come with the solution that, whereas the sum total of the Levites was to determine the ratio which they bore to the sums of the first-born in the other tribes, because the surplus of the first-born had to be redeemed with money, the first-born of the Levites were not included in the count, as, if they had been, there would be nullity in the calculation. So, for them 300 were deducted. It is doubtful whether this is the solution. It would seem not. For it implies that the first-born among the Levites, by reason of their being first-born, could not substitute for the first-born among the other tribes and could thus not be in the service, while the fact is that they were. Besides, the high priest represented his brethren. And he was a first-born.

A comparison of the figures thus far presented, show that the total of male members in the tribe of Levi was suprisingly small. These same figures show that of all the other tribes, that of Benjamin was the smallest. Yet at the time of the taking of the first census the total number of males from twenty years and upward in this tribe was much greater than the total of males from one month and upward in the tribe of Levi. The figures are: Benjamin 35,000; Levi 22,000. At the second census thirty-eight years later Levi had increased to 23,000 and at the census taken by King David this tribe had only increased from 23,000 to 38,000, while the rest of the tribes had more than doubled. Thus of all the tribes, Levi was the least fruitful in propagation.

The Levites were numbered with a view to their being substituted in the place of the firstborn in the other tribes. For, thirteen months previous, on the eve of their departure from Egypt, and immediately upon the slaying of Egypt's firstborn, the Lord had spoken to Moses, saying, "Sanctify unto me all the firstborn, whatsoever openeth the womb, among the children of Israel, both of man and of beast, it is mine" (Ex. 13:2). So the firstborn among the people were counted and their number amounted to 22,273 from one month and upward. As we have seen, the total of males among the people from twenty years old and upward, able to bear arms, was 603,550. Now if this number presupposes a census of even one million males of all ages in all the tribes, then, in case the 22,273 were the sum of all the firstborn among the whole people, there would be only one firstborn to every forty or forty-five males. Just what the solution of this difficulty is cannot be ascertained with certainty, again on account of the lack of sufficient data. Profuse discussions of this subject have been carried on. Some assume that the Levites were not counted from the age of twenty, but from one month upward and that in keeping herewith the firstborn were counted in the same way. On the ground of this assumption the number of males for the generation between one month

and twenty years is reckoned at 200,000 and the members of the family for each firstborn at nine. By this assumption and calculation the total of firstborn is brought in near agreement with the number reported in Scripture. This solution is weighed down by the objection that for the one difficulty that it seemingly removes, it raises others. If the Levites of twenty years old and upward were not counted and substituted for the firstborn of corresponding ages, we are driven to conclude that they were barred from serving, unless it be assumed that their numbering, though having taken place, was not recorded in Scripture. Besides, the fourth chapter of the book of Numbers contains data that shows that the figure 22,000 did include also the Levites from twenty years old and above. Having numbered the males in the tribe of Levi from a month old and upward, Moses, in obedience to the Lord's command, now takes the sum of Levi's sons from thirty years old and upward until fifty years old "to do the work of the tabernacle in the congregation." And all those that were numbered were 8580. Now this figure agrees with the statement that the total of males in this tribe from one month old and upward was 22,000.

Another solution of the difficulty is that the 22,273 firstborn in whose place the Levites were substituted, include only those firstborn sons who were born during the thirteen months that elapsed since the departure from Egypt. At Num. 3:13 we read, "Because all the firstborn are mine; for on the day that I smote all the firstborn in the land of Egypt I hallowed unto me all the firstborn in Israel, both man and beast; mine shall they be." On the ground of this text, it is held that all the firstborn whose birth preceded the departure from Egypt had already been hallowed on or shortly before the pascal night and were not therefore included in the count that was taken thirteen months later. This is the correct explanation as will be made plain in the sequence.

The census of the firstborn sons yielded a number in excess of the number of Levites by 273. These were redeemed for five shekels each. This total of 1365 shekels was given to Aaron and his sons.

It has already been noted that the Levites were numbered from thirty to fifty years to perform the work in the tabernacle. The numbers of the three tribe branches added together give 8580 priests and Levites; of the Kohathites, 2750; of the Gershonites, 2630; of the Merarites, 3200. From this account it appears that out of the whole number of Levites, viz., 22,300 only 8580 were fit for service. What is more, the family of Merari was numerically the smallest of the three tribal families. Yet it had 3200 fit for service, which was more than half their number over a month old, and more than either of the other two families. Thus the inference is warranted that these numbers give not the number of able-bodied men, but

that they give only the number needed for duty and that this number was proportionate to the service to be performed. This seems to be the plain meaning of 3:49, "They were numbered. . . every one according to his service and according to his burden."

Each of the three families had their respective employment. The transportation of the vessels and the contents of the tabernacle is performed by the Kohathites as the immediate assistants of Eleazer, the son of Aaron. But the packing is all done by the priests. And the Ark must be hidden from the eyes of the people. It is wrapped in a covering of skins over which is spread a cloth of purple. Upon the Table of Shewbread are laid the vessels pertaining to it and over the whole is spread a scarlet cloth with a cover of skins; then the staves are set. In a like manner are the candlestick and the altar of incense covered. The altar of burnt offering is covered with a cloth of scarlet. Nothing is said respecting the golden laver.

The task of the Gershonites was to bear the "dwelling-place" and the tent, its coverings and the coverings of badgers' skins and of all the curtains and all their cords. To the Mararites was given the task of bearing the outward framework of the tabernacle with all that pertained thereto.

Such were the regulations for the bearing of the tabernacle. They were many. And they left no part, however small, to the judgment of man. No human devices might mix into the things typical of the heavenly.

The twelve tribes are divided into four divisions in the order of East, South, West, and North, with the tabernacle in the center. The four tribes whose camps are in the east are Judah, the first leader-tribe. Issachar and Zebulun. In the south was the camp of Reuben, the second leader-tribe, in conjunction with the tribes of Simeon and Gad. Ephraim was encamped on the west, at the head of Manasseh and Benjamin. To the north and under the headship of the tribe of Dan, Ashur and Naphtali are encamped. So did these tribes form a square about the sanctuary. Within this square was another inner square, the east of which was occupied by Moses, Aaron, and his sons, at the door of the tabernacle; the south by the Kohathites; the west by the Gershonites; and the north by the Merarites.

On the march the tribes headed by Judah went first. Then followed the tabernacle and the attendant Gershonites and Merarites, and thereupon Reuben's division. Then came the Kohathites with the sacred things and after that the division under Ephraim followed by that of Dan forming the rear.

Each of the leader-tribes had his ensign, banner, or flag, which was at the same time the banner of the division. The rabbanical tradition has it that the banner of Judah bore the likeness of a lion; that of

Reuben the likeness of a man; that of Ephraim the likeness of an ox; that of Dan the likeness of an eagle. These are the four creatures combined in the cherubic figures of the prophet Ezekiel.

G. M. O.

## The Levitical Priesthood

The Levites were taken for the ministry of the sanctuary in place of the firstborn of Israel. Spake the Lord to Moses, "And I, behold, I have taken the Levites from among the children of Israel instead of the firstborn that openeth the matrix among the children of Israel: therefore the Levites shall be mine" (Num. 3:12). The Lord immediately explains His doing and names the reason for it, "Because all the firstborn are mine; for on the day that I smote all the firstborn in the land of Egypt I hallowed unto me all the firstborn in Israel, both man and beast: mine shall they be: I am the Lord" (Num. 3:13).

At first thought, this announcement of the Lord may seem perplexing. The reasoning here is this: The firstborn are mine. Therefore I have taken the Levites instead of them. Therefore the Levites are mine. In the abstract this language could mean: The firstborn are mine to do with as I choose. This being my prerogative, I have taken Levi's sons in their stead. Thru this doing the firstborn have ceased to be and the Levites became mine.

That as a result of the substitution the firstborn ceased to be the Lord's, would seem to be the natural inference. Yet after the exchange the firstborn continued to be the Lord's. More must be said. It was only on account of this exchange or substitution that the firstborn were and could be the Lord's.

Let us inquire into the marks of distinction of the firstborn and see what peculiarly distinguished them (him). The first to appear in Scripture as God's firstborn is the people of Israel. Moses was instructed by the Lord to say to Pharaoh, "Thus saith the Lord, Israel is my son, even my firstborn: I sav unto thee, let my son go, that he may serve me: and if thou refuse to let him go, behold I will slay thy son, even thy firstborn" (Ex. 4:22, 23). This is significant language. It means more than that Israel to the Lord was an object of endearment. Israel is God's firstborn—one born of Him by the power of His redeeming grace and thus also born from the dead and the *first* born and as such the beginning of God's increase, the firstfruits of the whole lump—all the nations of the earth blessed in Abraham, in Israel, in Christ. The command directed to Pharaoh was thus meaningful for him from more than one angle. Israel is God's firstborn among

the nations. The latter as to their elect nucleus constitute the family of God, chosen by Him in Israel, that is, in Christ, unto life eternal. And among the members of this family, Israel has the priority, the headship and the double portion, he being the firstborn. That it is in Israel that the nations, the chosen of God, are blessed. It is imperative upon Pharaoh therefore that he cease to destroy Israel and that he let them go. Israel belongs not to Pharaoh but to the Lord. Then, too, if Israel be destroyed, the many brethren among whom he is the firstborn, cannot be brought into being. Finally, Pharaoh's own wellbeing and that of his people is involved. Pharaoh must heed God's command. He must bless Israel and blessing him let him go, willingly, joyfully. He must weep on account of his attempt to destroy God's son. Then Pharaoh will be blessed. But Pharaoh chose to continue holding God's son in bondage. For he was rebuffed. Together with the firstborn of this nation, he formed the type of the seed of the serpent, thus of that people against whom God hath indignation forever. So the Lord judged Pharaoh and through judgment saved His firstborn.

Yet by himself, Israel is ill-deserving even as the Egyptians whom God destroyed. When the Lord saw the blood of atonement upon their houses, He passed over them so that the plague was not upon them. The people of Israel are spared because the Lord had respect to the blood. By themselves, they deserve to be oppressed and killed by Pharaoh. The Lord therefore must redeem them, purchase them from His own wrath, that operated through the agency of the oppressor, by the blood of the passover lamb, deliver them from Pharaoh—the type and representative of Satan. And so he does, typically through the sacrifice by blood, so that Israel, God's firstborn, leaves Egypt as a people redeemed from all its sin, delivered from sin's bondage, raised from the dead, and, through the blood of this same sacrifice, consecrated wholly to the Lord, that with the Lord it might enter His rest—the rest of Canaan.

It was with regard to the character of Israel's salvation, and to perpetuate its memory and give prominence to the principles of justice and mercy from which He acted in saving His people, that God claimed the first-born of Israel as His own. Israel as a nation was God's first-born. As such he was delivered from death. But this first-born was represented by the first-born sons in the nation. The latter had been the immediate subjects of God's salvation and were therefore claimed by Him. In respect to them the command was that they should be caused to pass over to God, as those delivered from death, separate themselves from the common sphere and from all that was morally corrupt, and be wholly consecrated to God. However, as they were the representatives of their people, the firstfruits of the lump, the whole people had partici-

pated with them in the salvation wrought, so that the command "Be ye holy" concerned the whole people.

However, the command was to the effect, not only that they be set apart unto the Lord, but also that they be redeemed, "and all the firstborn of man among thy children shalt thou redeem" (Ex. 13:13). But now questions arise. The firstborn had been redeemed by the blood of the paschal lamb. Had they to be redeemed anew? The command was for the future "When the Lord shall bring thee unto the land of the Canaanites as He sware" (Ex. 13:11). Yet certainly the command went into immediate effect. As we have seen, approximately thirteen months after the departure, the firstborn sons—those born after the departure, and thus not yet redeemed—were substituted by the Levites. This was their redemption, this their being substituted by the Levites. The Levite died for the one for whom he was taken,—died not by himself, but in and through his innocent substitute, the sacrificial animal, his offering.

So were the Levites themselves, as men redeemed from sin and death wholly consecrated unto the Lord. Of the consecration of the sons of Levi we read in chapter 8 of the Book of Numbers. That the sacrifice by blood through which this consecration was effected had also respect to the redemption of the firstborn, is evident from these scriptures, "and thou shalt bring the Levites before the Lord: and the children of Israel shall put their hands upon the Levites: and Aaron shall offer the Levites before the Lord an offering for the children of Israel. . . . For all the firstborn of the children of Israel are mine. . . . On the day that I smote every firstborn in the land of Egypt I sanctified them for myself."

So were the firstborn, and in them the whole nation consecrated to the Lord through the sacrifices which were brought in behalf of the sons of Levi.

G. M. O.

---

#### GELOOFSVERTROUWEN

't Is zalig, bij den dag te leven,  
 En 't al in 's Heeren hand te geven,  
 Wiens wijsheid, liefde, trouw en macht  
 Ons veilig heeft tot hier gebracht.  
 Die zegt: Ik zal het verder maken,  
 Vertrouw aan Mij maar al uw zaken,  
 Vertrouw uw lijf, uw ziel, uw lot  
 Aan Mij, der legerscharen God.